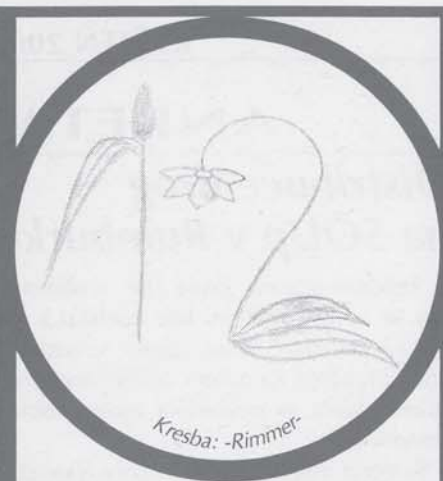

Milí čtenáři,

Noviny vycházejí souvisle již tři roky. Nebyly by existovaly, kdyby se kdysi Aša (A. Kubová, loňská 2.G) nerozhodla a nepustila se do této náročné práce.

Angažovala se natolik, že se jí podařilo vytvořit celá dvě čísla Bezevšeho. Titulní stránku tenkrát navrhl pan Ladislav Šabata. Myslím, že je graficky zajímavá, a název Bezevšeho považuji za originální (když noviny, tak se vším všudy → beze všeho → Bezevšeho).

Pak hladina rozčeřených vod utichla. Prvotní pokusy usnuly (jak už to tak bývá), počáteční nadšení bylo převálcováno překážkami, které čekají na cestě za novým číslem.

Jednou za mnou přišel Honza Červený, tehdy student 1.B, a ptal se na literární soutěže na této škole. Tu jsem si vzpomněla na noviny a Honzovo nadšení plodit slohy mě nakoplo.

A tak jsme roztlačili zrezivělou mašinu a zatím se nám daří, aby se nezastavila a bez velkého skřípání jela a jela tou předlouhou cestou bez konce.

Děkuji všem, kteří se na novinách podílejí, bez Vás by prostě nebyly, děkuji Vám, čtenářům, za spolupráci, je Vás dost, kteří nám píšete. Noviny jsou tu pro Vás a budou takové, jaké sami budete chtít.

Nezbývá mi, než vyjádřit radost, že noviny žijí, protože jsou čteny, není pro celou redakci větší ocenění, než Vy, čtenáři.

Iva Šabatová (-ŠA-)

Moje „Hurá!“

Moc se těším, když můj přítel, mimochodem grafik spolupracující s vaším učilištěm jako zákazník, řekne: „Potřebuji jet do Rumburku a stavit se v polygrafickém učilišti“. Tím se mi naskýtá velká šance dostat do ruky nový výtisk vašeho občasného občasníku „BEZEVŠEHO“. Vyříknu: „HURÁ“ a už se mnou není řeč, dokud si jej celý pomalu, ale opravdu pomalu a pozorně nepřečtu. Protože ho přímo vychutnávám! Nejsem už dávno žádná mladice, ale tak moc se těším na vaše úvodníky, zprávy, vyprávění jen tak, fejetony, různé informace včetně polygrafického slovníku a hlavně krásné poezie, ze které je cítit láska k práci i každému písmenku a hlavně úžasná fantazie, kterou zřejmě dokážou vykouzlit jen mladí lidé.

Myslím si, že jste si vybrali krásné povolání, které vás jistě všechny uspokojuje, neboť to také dokážete vyjádřit slovem i srdcem. Takový elán vám lze jenom závidět a přeji vám ještě mnoho takové krásné a duchaplné fantazie, která dokáže jak poučit, tak i pobavit. Už se těším na další vydání a opět budu moci zvolat své „HURÁ!“

Upřímně a vaše občasná čtenářka
Marcela Lanková z Varnsdorfu

Ve dnech 22. - 24. dubna 2005 se ve Střední polygrafické škole v Praze uskutečnila soutěž mladých grafiků, které se také zúčastnilo družstvo naší školy. O soutěži i úspěchu, kterého dosáhl Ondřej Hořeňovský a Honza Kalábek pod vedením učitele odborného vyučování Martina Reina, se dočtete na straně 18.

Výkřik do tmy

Křičím do tmy své hříchy,
uhýbám tělem před svým strachem.
Ticho ve tmě je děsivé
a já padám na zem.

Lížu zem a ta chutná hořce,
jako celý můj život.
Promárním naději vzpomínkami,
umírám touhou po tmě.

Svobodo, kde jsi nechala ruce.
Proč mě nechytneš a nevytáhneš ze tmy?
Vypadám nešťastně,
když tu jen tak ležím

Teď konečně mi tma dala odpověď,
prý ať jen křičím dál.
Stejně mi nikdo nepomůže.
Vyliž si to sama.
Tak líži zem.

-Micka-

KYTAROVÝ KONCERT NA DOMOVĚ MLÁDEŽE

Všední únorový úterní večer se obyvatelům domova mládeže proměnil v nádherný zážitek, když pro ně paní učitelky Mgr. Iva Šabatová a Mgr. Lída Uhrová uspořádaly malý kytarový koncert.

Koncert se konal v klubovně internátu DM I a přišlo na něj více než dvacet studentů nejen z DM I, ale i z DM II.

K pozvaným účinkujícím se po malém přemlouvání přidal i internátní student Honza Pospíšil a poté, co se povedlo sladit akustické kytary s elektrickou, vše začalo. Hrály se písničky všech žánrů - písničky na přání, některé společně, jiné sólově, a diváci se spontánně zapojili svým zpěvem.

Akce se protáhla do pozdních večerních hodin, dlouho se nikomu nechtělo odejít a já věřím, že v příštím roce se můžeme těšit na její opakování.

(Bohužel nebo bohudík bez Honzy, který má před sebou maturitu, věříme, že ji úspěšně udělá, a proto už bude koncertovat někde úplně jinde)

Bc. Lenka Obergruberová, vychovatelka - DM I

SBÍRKA „POZVEDNĚTE SLABÉ“

Málokdo z nás zůstává lhostejný k lidem, kteří jsou ve svém životě nějakým způsobem handicapováni, a většinou se snažíme, tu více, tu méně, dle své povahy i možností, pomoci. Proto se také zapojujeme do nejrůznějších sbírek, ať už formou finančního příspěvku, nebo tím, že sami aktivně pomáháme s organizací sbírek. Je ale bohužel i smutnou pravdou, že mnohé sbírky byly v minulosti zneužity, a proto se k nim řada z nás staví s nedůvěrou a klade si otázky: „Dostane se můj příspěvek opravdu k těm, komu je určen? Co se za vybrané peníze koupí? Jak konkrétně pomůžou peníze z mé peněženky?“

Jsem moc ráda, že se naše učiliště v minulém školním roce zapojilo do sbírky, jejíž výsledky měli možnost zástupci z řad studentů, kteří pomáhali s vybíráním příspěvků od rumburských občanů, vidět na vlastní oči.

Sbírka, organizovaná Nadací EURONISA, se jmenovala „Pozvedněte slabé“ a 29. 3. 2005 proběhla v obřadní síni MÚ Rumburk malá slavnost u příležitosti předání šeků z výtěžků sbírky.

Tricet tisíc korun, které se studentům místních středních škol podařilo sbírkou získat, převzaly dvě organizace ze Šluknovského výběžku: Farní charita Rumburk (na projekt Josífek - předškolní zařízení pro znevýhodněné a handicapované děti) a TEEN CHALLENGE (na Dětské centrum Šluknov pomáhající dětem a mládeži ohrožené negativními jevy toxikománie, alkoholismu a kriminality)

Naším studentům, kteří vybrali téměř 20 000 korun, osobně poděkovali nejen zástupci těchto organizací, ale také pracovníci Nadace EURONISA a starosta města Rumburk.

Věřím, že skvělý, a hlavně konkrétní výsledek této sbírky přispěje k tomu, že naše vstřícnost a ochota pomáhat, budou vždy silnější než nedůvěra a obavy ze zneužití a podvodů.

*Bc. Lenka Obergruberová
metodik primární prevence*

Studijní doba na DM

Kresba: -Rimmer-

V únoru proběhla na DM I anketa na téma „studijní doba“. Z 50 ubytovaných žáků odpovědělo na anketní otázky 40 žáků.

Z jejich odpovědí vyplynulo:

1. Na DM se 34 žáků učí, 6 žáků se neučí vůbec. Ke studiu je využíván hodně čas večer, ale většinou je délka i čas studia variabilní dle náležitosti písemek a zkoušení.
2. Studijní klid (18:30-19:30) ke studiu využívá: někdy 20 žáků
nikdy 19 žáků
vždy 1 žák

3. Studijní klid za zbytečný považuje 23 žáků, naopak 17 žáků považuje studijní klid za potřebný.

4. S organizací studia na DM I jsou zde ubytovaní vcelku spokojeni, bez potřeby cokoliv měnit.

Bc. Lenka Obergruberová, vychovatelka - DM I

ANKETA:

Distribuce drog na SOUp v Rumburku

Každá současná škola žije v obavách, aby se nestala místem, kde dochází k distribuci „tvrdých“ drog, proto v nedávné době proběhla na našem učilišti anonymní anketa, která se pokoušela tento problém zmapovat.

Studenti odpovídali na otázky týkající se možnosti sehnat ve škole marihuanu a „tvrdé“ drogy a pátrající po znalosti důležitého paragrafu trestního zákona o návykových látkách, jenž říká, že kdo neoprávněně vyrobí, doveze, proveze, nabízí, zprostředkuje, prodá nebo jinak jinému opatří nebo pro jiného přechovává omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující psychotropní látku, nebo jed, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let.

Do ankety se zapojilo 187 studentů (z celkového počtu 227) a výsledky jsou následující:

Potvrdilo se, že na učilišti jde bez problémů sehnat marihuanu (souhlas k tomu vyslovilo 107 žáků), naopak distribuce tvrdých drog s největší pravděpodobností na učilišti neprobíhá (jednoznačně to odmítlo 24 žáků, opatrnější odpověď „nevím“, případně nevím s vysvětlujícím komentářem volilo 151 žáků). Co se týká informovanosti o trestní odpovědnosti ve vztahu k distribuci drog, většina žáků (136) měla dobrý přehled o následcích distribuce drog a pouze 35 žáků přiznalo, že tuto informaci získali až díky anketě.

Dostupnost marihuany na učilišti moc povzbudivá není, na druhé straně je dobře, že distribuce „tvrdých“ drog tu své místo nenašla, a já věřím, že všichni společně uděláme vše proto, aby to tak bylo i nadále.

*Bc. Lenka Obergruberová
metodik primární prevence*

Rozhovor s paní Janou Machovou, vychovatelkou DM 1

1. Jak se těšíte na léto?

Těším se moc a díky našim krásným prázdninám si ho snad i dostatečně užiji.

2. Chtěla byste něco změnit či zlepšit na DM?

Dost často měním něco v každodenním životě na DM. Prodlužuji třeba čas příchodu z vycházek, dobu pobytu na internetu či u televize, taky večerka nebývá pokaždé ve 22 hodin. Děláním to hlavně proto, abych zlepšila různé špatné nálady studentů a udělala jim radost.

3. Stalo se vám někdy, že Vás některý „intrák“ hodně naštvál či potěšil?

Trávíme společně mnoho volného času, takže se mi to stává v obou případech, jinak to snad ani nejde. Nesnáším lidskou lhostejnost a všechny vaše projevy, které ji potlačují, každý citlivější přístup k těm druhým nás potěší. Mám také radost z každé návštěvy v psím útulku. A co mě naštvě? Čím dál větší samozřejmost, s jakou někteří „intráci“ porušují pravidla.

4. Dodáte něco ke stížnostem z chlapeckého DM? Myslíte, že jsou oprávněné?

Na tuto otázku se mi odpovídá dost těžko. Kdybych měla spravedlivě posoudit situaci a vyjádřit se k ní, musela bych u ní osobně být.

-Dalin-

Kresba -Den-

Otázky pro paní Bc. Lenku Obergruberovou

Kresba -Den-

1. Jak jste se dostala k této práci?

Už od dob, kdy jsem jezdila na tábory jako praktikantka a později vedoucí, jsem věděla, že chci pracovat s dětmi, ale ne učit (od toho mě odrazovala milovaná třídní učitelka na ZŠ, která učila český jazyk a dějepis - mé oblíbené předměty - a chodila věčně uštvaná a zavalená sešity na opravování). Po maturitě na gymnáziu jsem se cítila chytřejší než moji profesori a rodiče, kteří mě přesvědčovali, abych šla na vysokou školu, a vrhla jsem se rovnou do práce (mou tehdejší „chytrost“ se celý další život snažím napravit studiem při zaměstnání). Řízením osudu jsem vyměnila představu práce s menšími dětmi za práci s „dětmi“ většími a ocitla se ve zdech tohoto ústavu. Dodnes nechápu, jak jsem měla odvahu dělat vychovatelku holkám stejně starým, ale mnohem zkušenějším, než jsem byla sama.

2. Co vás na tom baví?

Baví mě ukazovat studentům, jak žít ve volném čase, učit je věci, na které většinou ve škole nezbyvá čas a které jsou pro život stejně důležité, jako to, co se učí ve škole - jak relaxovat, co si počít se stresem, jak řešit konflikty, jak si nezkazit lásku, jak se vyznat sám v sobě i v druhých.

3. Jak reagujete na stížnosti z chlapeckého DM? Myslím skrze vychovatelky?

Radím všem, aby se obrátili na vedoucí vychovatelku Janu Trejtnarovou, která je kompetentní jejich stížnosti řešit.

4. Vzkázala byste něco lidem z polygrafky?

Všem lidem z polygrafky přeji, aby jim někde v koutku duše stále blikalo světlíčko, které by jim říkalo: „Život je jen jeden, jen jeden“, a aby si díky tomu světlíčku dokázali prožít život naplno a nenechali si ho proklouznout mezi prsty.

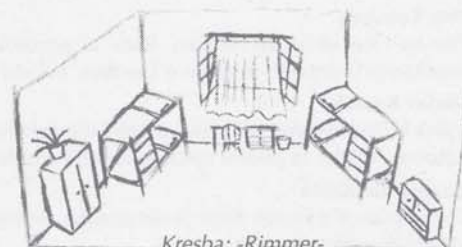
-DALIN-

Když jsem na DM byla poprvé, vylekalo mě to tak, že jsem zbaběle prchla a radši začala dojíždět. V podstatě jsem utekla jen kvůli tomu, že jsem nikoho neznala. Nenašla jsem ani odvahu se seznámat. Až po čase, kdy se začalo všechno rozjíždět, jsem

MŮJ NÁSTUP, NÁŠ INTR!

nacházela nové a nové lidi. „Doma je doma!“, říkala jsem každému, když jsem prchla z intru. Doma je doma, ale vstávat ve 3.15 na praxi mě brzo přestalo bavit. Pořád jsem si ale říkala, že vydržím. Na intr jsem zatvrzele nechtěla. Až po delší době, kdy mě přestalo bavit vstávat tak brzo, jsem se rozhodla, že to zkusím. A jak se vlastně na intru žije? Úplně normálně, tedy alespoň na tom našem. Ráno člověk vstane, nají se, ustele si postel, trochu poklidí a „odchod na párky“. Odpoledne přijde, flákne tašku na postel a buď se učí, nebo jde ven. Je tu i další možnost, využití rychlejší sprchy, protože večer riskuje, že se vykoupe maximálně tak v ledové vodě. Proto apeluji na lidi, kteří se koupou třikrát denně a vyplácají teplou vodu. Ostatní se chtějí také zbavit špíny. Předem **DĚKUJI!** Jinak bych řekla, že to tady je super. Neříkám to proto, že bych se chtěla někomu zavděčit, ale mně to opravdu tak přijde! A ne jen mně. Samozřejmě, je tu pár věcí, které by chtěly úpravu, ale nikdo a nic není dokonalé...

-Dalin-

Kresba: -Rimmer-

Maturitní ples 2.G

Naše třída se domluvila na maturitním plese už asi rok dopředu. Stanovili jsme si datum na 25. února 2005.

Sál jsme si zamluvili v Lidové zahradě ve Varnsdorfu a ten den jsme se tam všichni sešli už odpoledne a zkrášlovali ho k útulnosti.

Začátek se zdržel o hodinu, jelikož se předtanečníci opozdili na cestě z Pardubic kvůli sněhové kalamitě.

Pak ale všechno začalo a naše nervozita nabírala na obrátkách. Naštěstí jsme ale všechno ustáli, a tak jsme se slavnostně ošerpovali i odšerpovali.

Celým večerem vtipně a pohotově provázel Adam Nedvídek, který oživil večer i zpěvem.

Snad se náš ples všem zúčastněným líbil.

R. Liščák, 2.G

Představení maturantů

Tomáš Březina

Pro Tomáše je maturita prvořadá. Peněz by chtěl dost, ale ne tolik, aby nemusel pracovat. Po jízdě na kole nebo lyžích si rád zajde s kamarády zahrát karty, dá si řízek s bramborem a dobře vychlazené pivo.

Tomáš Čáp

Tomáš by chtěl být nejlepší v tom, co ho baví. Co to asi bude? Hokej nebo fotbal? Na obojí je pozdě. Nevadí, zajde si na ryby a zahřeje se kapkou dobrého rumu.

Jiří Čech

Podnikání ve vlastní tiskárně a cestování je Jirkův sen. Kromě lyžování a cyklistiky si rád zahraje i bowling. Nejvíce ho poctíte italským jídlem a dobrým čajem.

Michal Havel

Michal má přesně stanovený cíl: chtěl by být ředitelem naší školy. Držme mu palce, takových by bylo víc. Jinak nejraději kope do mičudy, pojíždá řízky a nebo sleduje film s oblíbeným Tomem Hanksem.

Jindřich Jindrák

Jindra je věčný puberták, nebudu raději jmenovat jeho oblíbené filmy. Jinak je celkem normální, chce úspěšně složit maturitu, vůbec být úspěšný v životě. Přebytnou energii vybíjí na kole nebo s fotoaparátem v ruce.

Petr Komárek

Petr by chtěl dělat, co ho baví. Bude to pozorování hvězd nebo tiskařina? Rád se projede na kole, nepohrdne vepřovým se zelím a knedlíky, má rád politiku a rock.

Václav Kousek

Vašek by rád vyměnil tiskařinu za práci diskžokeje, starat se o zábavu na různých párty je jeho největší zábavou. Občas se posilní čínou a hurá do víru hudby. Prostě od kolébky až do hrobu.

Zuzana Kozáková

Zuzka studuje dálkově. Jinak je nenápadné, jemné stvoření. Moc toho o sobě nenamluví. Svou energii vkládá do plánování budoucnosti.

Slavnostní projev z plesu

Dobrý večer dámy a pánové,

dovolte, abych této slavnostní chvíli, jakou je maturitní ples naší třídy, využil k poděkování učitelům. Jsou to s námi někdy perné chvíle, kolikrát o našem zájmu o školu vypovídají i výsledky, kterých dosahujeme. Naši pedagogové však stojí pevně na zemi a nějakých takových smeček dospěláků, jako jsme my, už zažili za svého působení za katedrou dost a dost. Naopak nás kolikrát i chápou. K maturitě nás v poslední době vedou velice svědomitě pod pohrůzkou „bude hůř“. Ted' se možná někteří z nás cítí utiskovaně a hájí se, že jim nezbyvá mnoho volného času, ale za pár let na tu dobu budou vzpomínat s úsměvem a radostí, že dosáhli alespoň nějakého vzdělání. Vždyť i Immanuel Kant už v 18. století hlásal: „Spal jsem a snil, že život je krása. Probudil jsem se a zjistil, že je to povinnost.“

Dále bychom touto cestou chtěli poděkovat rodičům, kteří nám studium umožnili a podporují nás v tom, co děláme. Také bychom neměli zapomenout na sponzory, kteří nějakou měrou, ať finančně nebo věcně přispěli k lepšímu chodu tohoto večera. Takže náš maturitní ples je vlastně poděkování vám všem, kteří jste se zde sešli. Veselte se, co je libo, ale raději zapomeňte na citát Shopenhaura, že: „Zcela šťastný se necítí nikdo, leda že by byl opilý!“

R. Liščák za 2.G

Představení maturantů (pokračování)

David Kunický

Pro Davida je důležité dobře zvládat zvolenou profesi, rád poslouchá kvalitní muziku nebo rádio. Rád sportuje a pokud si potom dá řízek se salátem, určitě ho bude bavit svět.

Roman Liščák

Roman by se nejraději viděl na prknech, co znamenají svět, nebo v lese s partou Rychlých šípů. S dívkou podobnou Zuzce Norisové by si rád pochutnával na špagetách od maminky.

Eliška Myková

Eliška je realista, je pro ni důležité kvalitní uplatnění v oboru. Baví ji wing tsun, vytrvalostní běh, ráda cestuje, čte a jí bramborové knedlíky, které občas vymění za gumové medvídky.

Lukáš Pallag

Pro Lukáše je maturita nejbližší cíl, další si určí po jejím úspěšném složení. Rád lenoší za zvuku rockové hudby, ale nepohrdne ani sportem. Nejvíce ho nasytí maso s ryží a chtěl by se podobat Sylvestru Stallonovi.

Martin Pallag

Martin je šikovný malíř, grafik a animátor a rád by své umění prosadil. Odpočívá při plavání a poslechu hudby. Pozor, cvičí sebeobranu, tak si nedovolujte nebo budete mít černo před očima, raději si s ním dejte sklenku magistra.

Lukáš Paulus

Lukáš chce udělat maturitu a dožít se důchodu. Když zrovna neleží, zabývá se řízením motorových vozidel, uspokojí ho vepřový řízek, Daniel Landa a Tankový prapor.

Jan Pospíšil

Honzovi se zdá o vyhrátém místečku v dobrém grafickém studiu, kde dobře platí. Má rád motorky, guláš s pěti zapitý zlatým mokem. Občas se zasní u filmu Top Gun.

Blanka Rezková

Blanka je cílevědomá trenérka a sportovkyně. Po maturitě by chtěla pracovat v oboru. Volné chvíle si zpřijemňuje čokoládou, poslouchá Daniela Landu nebo sleduje film s Meg Ryan.

Jakub Řeřicha

Kuba se řídí heslem: „Ručičky, nebojte se, vy dělat nebudete.“ Bavil by se od rána do večera. Prý by chtěl zbohatnout, mít rodinu nebo se alespoň postavit na vlastní nohy.

Martina Schmidtová

Martina praví: „Maturita především.“ Ráda fotografuje, poslouchá muziku, zasměje se u Homolkových nebo zasní u romantického filmu s Julií Roberts.

Michaela Sigmundová

Kdybyste s Mišou chtěli dělat rozhovor, tak si dejte pozor na otázky, nesmí být osobní, ale nápadité a příjemné. Raději ji pozvěte na večeri, v jídle není vybíravá.

Kateřina Stuchlíková

Pro Katku je prvořadě dobré zaměstnání a práce, která ji bude bavit. Časem by chtěla mít spokojenou rodinu. Spokojená určitě bude, Katka ráda vaří. Potěší ji Kevin Kostner a sklenka červeného vína.

Jan Vávra

Honza by rád založil rodinu a vedl pohodový život. Zatím ho ale víc přitahují hezká děvčata a rychlá auta.

Michal Votápka

Michal by bral funkci ředitele zeměkoule, ale pokud to nepůjde, spraví si náladu vepřovým řízkem, pořádnou muzikou nebo se projede se svou milou na své milované motorce...

Ing. A. Galbavá

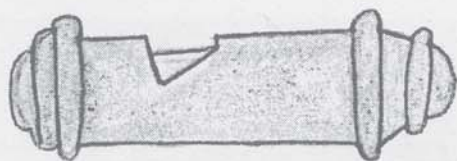
Maturita 2005

Maturitní zkouška bývá označována jako zkouška z dospělosti, jako první větší životní překážka, kterou mladí lidé překonávají. Nahlédneme-li do slovníku cizích slov, najdeme tam termín maturace a dozvíme se, že se jedná o zrání. Tedy termín zkouška z dospělosti nebo zkouška dospělosti či zkouška zralosti je na místě. Student by při takové zkoušce měl prokázat nejen všeobecné znalosti, odborné znalosti, ale i celkový všeobecný rozhled a určitý stupeň duševní zralosti, dospělosti. U maturitních zkoušek sedávám jako místopředseda od doby, co jsem v této škole, tj. od roku 1981. Za tu dobu jsem zažil mnoho různých předsedů maturitních komisí a také jsem byl svědkem různých výkonů, které podávali maturující studenti. V jejich tvářích se zračila radost, zklamání i slzy se objevovaly, to podle toho, jakých výsledků u maturit dosáhli. Za tu dobu jsem také slyšel mnoho úsměvných výroků, ze kterých jsem se dozvěděl mnoho zajímavého, pro mě dosud nepoznaného. Snad bych uvedl jeden výrok za všechny. O tom, jak studenti vyslovují jméno velkého anglického dramatika

William Shakespearea, bylo už napsáno dost. Přesto se objevil další – „Šukspajr“. Když jsem to zde uvedl, tak doufám, že se s tímto nebo jiným, „zaručeně správným“ způsobem výslovnosti nesetkám. Nechci vzpomínat na staré časy před rokem 1989, ale s ukončením výuky ruského jazyka jsme tak trochu v tomto směru ochuzeni, protože v tomto jazyce se objevovala dost velká „lidová tvořivost“, a tak o úsměvné situaci nebyla nouze. Neuvádím to zde proto, že bych se chtěl těm, kteří něco takového uvedou, posmívat. Chápu to, že chtějí co nejvíce sdělit a v „zápalu boje“ se chybička vloudí. Udělají to určitě s dobrým úmyslem, protože u maturitní zkoušky je nejhorší, když student mlčí. V takovém případě ani zkoušející ani nikdo jiný nemůže pomoci. Chtěl bych maturantům dát několik praktických rad, které by jim mohly pomoci při zkoušce. Důležité je přečíst si pozorně otázku, prohlédnout si ukázky a v případě, že něčemu nerozumím, zeptám se zkoušejícího a nechám si obsah otázky vysvětlit, nepodceňovat přípravu a napsat si k otázce co nejvíce poznámek. Při zkoušení by měl student mluvit hlasitě, jasně a srozumitelně. Měl by si také všimnout reakcí členů komise, to by mu mělo

napovědět, zda se ubírá správným směrem. Pokud jsou k otázce nějaké ukázky, je nutné s nimi pracovat a při pozorném prohlédnutí ukázek se může dozvědět mnoho informací, které mu pomohou při zkoušení. Student by se měl snažit „prodat“ to, co zná. Neměl by příliš odbočovat od hlavního tématu, ale pokud se tak stane, měla by být vidět snaha o návrat k dané problematice. Může se i dotazem u zkoušejícího ujistit, že odpovídá na to, co se po něm žádá. Předcházející výčet rad není úplný, určitě každého z vás napadnou i jiné možnosti, jak u maturity uspět. K tomu, aby student úspěšně absolvoval a studium maturitní zkouškou zakončil, je ale nutná a prvořadá kvalitní příprava! Bez té jsou uvedené rady k ničemu. Proto vás, maturanty vyzývám k tomu, abyste zbývající čas do maturitních zkoušek využili k zopakování učiva a doplnili si ty znalosti, které jste z různých důvodů nenastudovali nebo jinak opomněli. Určitě se to vyplatí. Věřím, že moje upřímně myšlené rady si maturanti vezmou k srdci a tou první velkou životní zkouškou projdou se ctí a s co nejlepšími výsledky. Přeji hodně zdaru ve vašem konání!

Svatopluk Kubeš

Akce „Píšťalka“

Ve dnech 21. a 22. března pořádalo občanské sdružení PÍŠŤALKA akci se stejným názvem. Jednalo se o charitativní sbírku, kdy studenti z naší školy prodávali dřevěné píšťalky. Výtěžek je určen na pomoc dětem a mladým lidem se získaným handicapem. V rumburských ulicích po dva dny chodili a prodávali píšťalky T. Jarošová, V. Schinkmannová, P. Mlejnek, J. Pojsl, M. Vybíralová, M. Schultzová, P. Davidová, M. Fischerová a M. Voráček. O tom, jak se cítili v ulicích, podává svědectví článek Moniky Schultzové (2.S).

Jak vypadaly dny strávené v rumburských ulicích při vybírání peněz na hendikepované děti a mládež?

První den kolem osmé hodiny jsme zašly na náměstí a snažily se z lidí, kteří ještě zřejmě nebyli zcela probuzení, vymámit nějaké peníze. Ovšem moc dobrý pocit jsme z toho neměly, většina na nás koukala, jako bychom si z nich dělaly legraci. No někteří byli opravdu „příjemní“. Ale samozřejmě se našla většina těch, kteří ochotně přispěli. Když nám asi po hodině začaly mrznout ruce, přesunuly jsme se na Městský úřad, kde už to bylo na lepší úrovni. Skoro všichni na nás byli velice příjemní, a také si rádi zakoupili píšťalky, jedna pracovnice dokonce dvě. Musím říct, že jsme se i celkem pobavily, když jeden pán začal pískat po celé kanceláři a měl z toho celkem radost. Po návštěvě úřadu jsme měly hned lepší náladu, jelikož taška s penězi začala příjemně téžknout. Poté jsme se rozhodly, že se vydáme na základní školu k Nemocnici, ovšem tam jsme úspěch neměly, jelikož nás už předběhli jiní aktivisté. Ještě jsme prošly pár vietnamských obchodníků, kteří skoro ani nevěděli, co je to píšťalka, ale přesto si ji někteří zakoupili. Kolem jedné hodiny se z nás vytratila veškerá síla dál prosit lidi o příspěvky, a tak jsme to zabalily. Nicméně první den jsme prodaly hned polovinu píšťalek, s čím jsme byly velice spokojené.

Druhý den jsme opět vyrazily na náměstí a pokoušely štěstí. Příjemně svítilo slunko, což nám dodávalo mnoho energie a naděje. V úterý nám přišlo, že jsou všechny místní jaroší a spokojenější, nejspíš na ně také působilo mělo. Takže už po ránu jsme měly mnoho příspěvků a méně píšťalek, ale protože jsme chtěly mít úspěch, vydaly jsme se do škol, prošly pár kabinetů a sboroven a milí učitelé nám také rádi přispěli. No a další naše zastávka byla v JVB, kde jsme měly také mnoho úspěchů, zde na nás byli také příjemní, až na jednoho důležitého pána, který nám přímo řekl, že takové návštěvy nesnáší, ale přesto těch čtyřicet korun obětoval. Ale jinak jsme měly celkem úspěch, jelikož jsme prodaly všechny píšťalky. Určitě to pro nás byla zajímavá zkušenost. Měly jsme možnost poznat mnoho reakcí a dost zajímavých lidí. Nejdříve jsme z toho měli hrůzu, ale nakonec jsme byly rády, že jsme to podstoupily. A ne proto, že jsme se ulily ze školy.)

Monika Schultzová, 2.S

O tom, že se naši studenti činili, vypovídá fakt, že vybrali 10.572,50 Kč. Děkujeme za výdrž a ochotu, se kterou k celé akci přistoupili.

Za SOUP -ŠA-

Učit se, učit se, učit se aneb když se student utne

Na několika málo řádcích přinášíme pro pobavení bludy a nesmysly, které nás v poslední době mimořádně pobavily. Kdo je autorem? No přece vy, studenti. Posuďte sami, co jste schopni napsat do písemných prací:

1. Český jazyk

Evžen Oněgin - Puškin

Zkrácená verze tohoto díla:

Nejdříve se vykašlal on na ni, potom se vykašlala ona na něho a mezi tím vším je balet.

Evropští autoři kritického realismu jsou:

Ondřej Balzac, Gustav Folbert, Oliver Twist, Devid Coperfild, Gustave Lauber, Moby Dick a Emile Zolda.

České vpisky do latinských textů jsou klosi.

Komická výplň církevní divadelní hry je fražska.

Satira je smutná báseň.

Dílo Podkoní a žák napsal Karel IV.

2. Ekonomika

Akcionáři se scházejí na sjezdech (pozn. redakce - stranických)
Nehmotným majetkem jsou dělníci.
Pracovní postupy jsou hnow how.

-ŠA-

Matematická olympiáda

KDE? ISS, Ruská ulice, Děčín

KDY? 1. dubna 2005

KDO? zúčastnili se tito studenti:

3leté učební obory:

- 1. ročník Jan Valdians (1. A)
Petr Höhn (1. A)
- 2. ročník Tomáš Slezák (2. B)
Radka Stružinská (2. B)
- 3. ročník Anna Zíbnarová (3. A),
Ondřej Hořeňovský (3. B)

4leté studijní obory:

- 1. ročník Michal Placák (1. S)
Markéta Haidlová (1. S)
- 2. ročník Romana Žižková (2. S)
Alena Barešová (2. S)

Děkujeme všem žákům za reprezentaci školy na celostátní soutěži.

R. Svoboda

SPORTOVNĚ TURISTICKÝ KURZ Drhleny 2005

Termín: 12. 6.-17. 6. 2005

Odjezd: v neděli 12. 6. v 10.00 hod.
(ještě bude upřesněn)

Příjezd: v pátek 17. 6. kolem 12.00 hod.

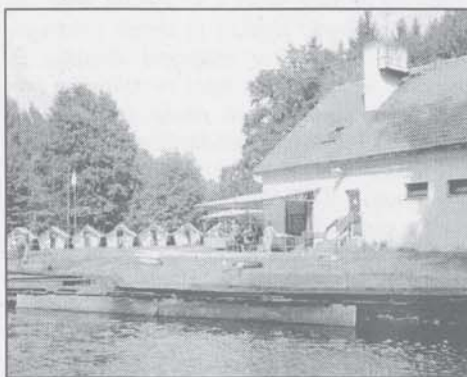
Místo konání:
rekreační zařízení Zlaté Údolí

Náplň kurzu:
pěší turistika, cykloturistika

Cena: 1500.-Kč.
Zaplatit do konce května 2005!!!
(ubytování, strava, doprava)

Vybavení na kurz: pěší i cyklisté - pohodlná obuv, přezůvky, větrovka, čepice proti slunci, sluneční brýle, opalovací krém, láhev na tekutinu, menší batoh na túry, oblečení na pět dnů, hygienické potřeby, náplast s polštářky, plavky, spací pytel.

Cyklisté navíc: kolo v dobrém technickém stavu (hlavně brzdy a přehazovací mechanismy), cykl. přilba!

Informace pro rodiče:

1. Žádáme vás, abyste Vaše dítě před odjezdem vybavili lístkem s kontaktní adresou a telefonem na Vás.

2. Cyklisté musí být vybaveni přilbou. Pokud ji Vaše dítě nebude mít, účastní se kurzu pouze jako pěší turista.

3. Pokud Vaše dítě závažným způsobem poruší kázeň, bude na vlastní náklady posláno domů.

Martin Macek,
vedoucí kurzu

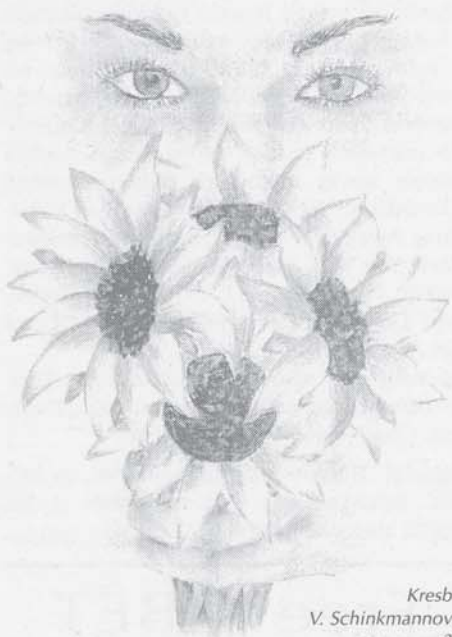
SVÁTEK MATEK

PRVNÍ ZPRÁVY o „předchůdci“ Svátku matek sahají do Anglie 16. století. Tehdy se tomuto dni říkalo Mateřská neděle nebo Neděle matek (Mothering Sunday) a slavil se na počest všech anglických matek v období zvaném Lent (tj. čtyřicetidenní postní období od Velikonoc). V USA poprvé Den matek navrhl v roce 1872 Julia Ward Howeová. Na sklonku 19. století se Anna Reeves Jarvisová z Philadelphie, matka 11 dětí, začala angažovat za práva matek. Když zemřela, pokračovala v jejím započatém úsilí její dcera, která požádala pas-tora metodistické církve ve městě Grafton v Západní Virginii, aby vykonal zvláštní bohoslužbu na počest paní Jarvisové a všech matek světa.

V ROCE 1907 Anna Jarvisová (zemřela v r. 1948 bez prostředků a zcela opuštěná ve starobinci) zahájila kampaň za ustavení Dne matek jako národního svátku. Dočkala se v roce 1911. V roce 1914 byl Den matek prohlášen oficiálně za národní svátek - den veřejného vyjádření lásky a úcty matkám. Druhou květnovou nedělí matky nepracovaly, nevařily, neuklízely. Všechno obstarávaly děti, které navíc maminky ochotně obsluhovaly. Dospělí posílali pozdravy a blahopřání. Občané USA se zdobili květinou - bílou ten, kdo maminku už neměl, a červenou ti ostatní.

NÁPAD OSLAVY Dne matek do Československa přišel kolem roku 1918, kdy zemi navštěvovalo hodně lidí z USA, mezi nimi i sociální pracovnice. Ideu šířila Čs. ochrana matek a dětí, Červený kříž, Sokol, Orel, katolické spolky i některé ženské komise při politických stranách. „Maminku máme každý jen jednu a je jediná, která nás neso-becky milovala. Děti se cítíme ve dvou stejně jako ve čtyřech letech, proto půj-de-me slavít pod heslem Hold matkám,“ tak začínala výzva v Českém slově z roku 1924. Noviny zvaly na oslavu do Stromovky, kde se konal jeden z prvních Dnů matek u nás.

NEJVÍCE SE o oslavu Dne matek v bývalém Československu zasloužila Alice Masaryková. Ostatně není divu, protože její otec T. G. Masaryk na svou matku vzpomínal

Kresba:
V. Schinkmannová,
2.5

takto: „Matka na mne měla větší vliv než otec... Matka byla chytrá a moudrá... Matka byla zbožná. Ráda chodila do kostela, ale neměla k tomu kdy, protože musela dřít na rodinu...“

MATKA, která vchovala a vypěstovala ve svých dětech ušlechtilé vlastnosti, zůstávala v minulosti často v pozadí a nepovšimnuta. Proto od samého zrodu tohoto svátku nikdo nepopíral, že by matkám měly být více nakloněny zákony a že stát by měl matkám a dětem hmotně pomáhat. Nejen v tento sváteční den by si každý měl připomenout úctu ke každodenní neviditelné péči matek o novou generaci, pěstovat smysl pro cenu dobrých vztahů mezi mužem a ženou a vytvořit ovzduší dobré vůle, které toto tisíciletí tolik postrádá.

Toto povídá ní o Svátku všech maminek bylo převzato ze stránek věnovaných Dni matek. Na nich si také můžete najít další básničky, návody na dárky, recepty, obrázky a melodie.

Nezapomeňte i vy, letos svátek matek připadá na 8. května.

Vybrala -ŠA-

POULIČNÍ OSVĚTLENÍ Housky

Po chodníku všude drobky, tak si říkám to jsou věci!
Na lavičce seděj housky, jedna na mě: náký kecý?

Odpovídám: ne, já jenom, už se trochu drobíte.
To je totiž, chlapče, o tom, že vy lidi nevíte.

REF: Kdyby místo lidí vládly světu housky, hladomor hned zmizí a pekárny kousky!

Co by na nás daly děti někde támhle v Africe,

jenže ten čas hrozně letí, já měla být k paprice.

Tady Maruš od pekárny do hambáče se těšila.
Asi půjde do strouhanky nejedna tam skončila.

REF: Vy nás klidně nechávejte s rohlíkama vytvrdnout, ať se potom nedivíte, chcem ze špajsky vypadnout.

To já třeba do knedlíku klidně bych se hodila.
Tady vidíš tajtrlika, kam jsem se to dostala.

REF: A tak tady s holkama zevlujeme v grupě,

drobíme se chodníkama a čumíme tupě...

Musím houskám zdrhnout hlavně, říkám si: žádnou paniku.
Jenomže za rohem na mě čekala banda rohlíků!

Zpěv: Petra Davidová
Basa: Romana Žižková
Bicí: David Scharf
Kytara: Lukáš Sirový
Zdeněk Žirovnický

Pocity členů kapely **POULIČNÍ OSVĚTLENÍ** bezprostředně po jejich premiéře si můžete přečíst na následující straně.

-Lincy-

RUNY

V jednom z minulých čísel jsme se dozvěděli, že první runové nápisy byly objeveny již ve druhém století před Kristem. Jenže nikdo nevěděl jak. Až náš vyhledávací tým ve spolupráci s redakcí časopisu Pevnost zjistil, že se runám přičítá božský původ. Báje praví: bůh Odio obětoval sám sebe, aby dosáhl vyššího vědění. Pověsil se na posvátný strom Yggdrasil a visel tam devět dní a devět nocí, probodnut oštěpem a ve stavu přesahujícím smrt objevil runy. Podělal se o své vědění nejen s elfy, trpaslíky a obry, ale dokonce je zjevil i lidem z Midgardu. Ti je skládali z větviček, vyřezávali je do dřeva, používali je pro komunikaci na dálku a při zapisování veršů a samozřejmě také při věštibách a zaříkadlech. Později se začaly dělit na různé druhy, jak už bylo v minulých číslech řečeno. Mohli jste si prohlédnout germánské runy a teď vám ukáží runy anglosaské.

„Aragorn“

Anglosaský futhork

symbol	nazev	vznam	
F	F	Feoh	bohatství
U	U	Ur	tur
Th	Th	Thorn	trn
O	O	Os	buh/usta
R	R	Rad	jízda na koni
C	C	Cen	pochoden
G	G	Gylfu	velkorysost
W	W	Wenne	blaho
H	H	Haegl	kрупobiti
N	N	Nyd	potřiz
I	I	Is	led
J	J	Ger	léto
Y	Y	Eoh	tis
P	P	Peord	hrací figurka
Z	Z	Eolh	ostrice
S	S	Sigel	slunce
T	T	Tir	Tyr
B	B	Beorc	bříza
E	E	Eh	kuň
M	M	Man	muz
L	L	Lagu	oceán
Ng	Ing	Ing	Ing
OE	Ethel	kasta, stav	
D	Daeg	den	
A	Ac	dub	
AE	Aesc	jasan	
Y	Yr	luk	
IO	Iar	vydra	
EA	Ear	hrob	

The Offspring v Praze

Když se řekne The Offspring, vybaví se většinou skupina, která v minulosti stála a ještě stále tak trochu stojí vysoko na pomyslném punk-rockovém žebříčku popularity a která se za léta své existence stala skutečnou legendou.

Koncert v Praze, tenkrát ještě v Paegas Aréně, je již dávno odehrán a já měla tu čest být při tom. Protože jsem na jejich hudbě vyrostla, těšily jsme se se sestrou již pár dnů před koncertem. Vstupné bylo necelých 500 korun, což byla přiměřená cena.

Před arénou se to hemžilo všemi možnými individui, od velmi mladých dětiček, až po mírně podnapilé týpky... Po hodinovém čekání nás konečně pustili dovnitř, my znalejší jsme se nikam necpali, věděli jsme, že nám budou prohledávat batohy.

Hala byla již téměř plná, však už bylo osm hodin. Za pár chvil a poslaných dětí jsme prošly blíž k pódiu. Jen co jsme si zabraly to správné místo, hala se utopila ve tmě a potažmo v jekotu pubertáků, jejichž hlasy se slévaly v mohutný pokřik OFF-SPRING, OFF-SPRING.

Chytřejší však tušili, že přijde předkapela, a tak šetřili hlasivky. Na pódium vtrhla Vypsaná fixa, tenkrát ještě ne tolik známá kapela z Pardubic. Roztočili Mrtvýho čapa nad hlavou s Ninou a Sofií Lorenovou, poté se uklonili a čekalo se na hvězdu večera.

Na pódium směřovaly tmavě fialové reflektory, které rejdlily mezi nástroji jak o život. Odkudsi z úplně přední řady se ozvalo OFF-SPRING a za chvíli skandoval celý sál. První vokál dal zapomenout na jakékoliv pochybnosti o kapele. Rozezněla se píseň All I Want a hned se celá hala otřásala ve švech. Dexter měl úplně jiný hlas, takový dětský, ale to vůbec nevadilo. Začali jsme se prodírat do prvních řad. Pak se to stalo, asi ve čtvrté písni selhala Gregova aparatura. Zrovna v nejlepším začaly z komba létat jiskry a následně zkratovala část aparatur včetně osvětlení. Po chvilce lehkého zmatku zachránili situaci Dexter s Noodlesem. Za téměř úplné tmy, osvětlení jen malým reflektorem, si sedli na přinesené židle, posbírali funkční mikrofony, vzali si akustické kytary (klasické španělky) a zahráli zajímavou

verzi skladby Dirty Magic. Na konci této vskutku mimořádné skladby se podařilo závalu ve vedení proudu elektřiny odstranit a koncert pokračoval v nebývalé rychlosti. Asi v polovině přišla tradiční Intermission, při které pobíhal po pódiu téměř nahý tloušťák, zatímco členové kapely si hověli v křeslech. Při některých písničkách se na hlavy publika snášely stovky mýdlových bublin společně s konfetami. Hráli, co si pamatuji, Bad Habit, Gone Away, Dirty Magic, Original Prankster, Want You Bad, Have You Ever, Americana, Smash, The Kids Aren't Allright, Self Esteem, Why Don't You Get A Job?, Pretty Fly, Gotta Get Away.

Nechybělo ani pár předávků, ale nakonec Dexter odložil kytaru a s poslední větou: „Thank you, Czech republic,“ se rozloučil.

Bohužel, The Offspring už nejsou to, co byli dřív, jejich poslední album Splinter je tak trochu zbytečně mrhání peněz.

-Micka-

Free TIBET

Ve středu 6. dubna se na rumburském gymnáziu konala benefiční akce pro Tibet. Vstupné bylo dobrovolné a to, co se vybralo se poslalo na konto TIBETU. Akce začala ve 14.00, ale já jsem dorazila kolem 14.30. Přišla jsem zrovna, když vystupoval Sewadee (hip - haop from Rumburk city). Ale mou pozornost upoutala až kapela Pouliční osvětlení, kvůli které jsem vlastně přišla. Kromě hudebních vystoupení se mluvilo o historii a současnosti Tibetu. Dále vystupovalo kytarové Trio, které zahrálo moji oblíbenou písničku z filmu Pelíšky. Také se promítala anketa, ve které se organizátoři akce ptali lidí v ulicích Rumburka na otázku: „Co si myslíte o situaci v Tibetu?“ Pokud chcete, napište nám svou odpověď na tuto otázku. Ke konci první půlky se vyhlášovala cena „Umělec pro Tibet 2005“ a tu nevyhrál nikdo jiný než naše „polyňáčka“ kapela Pouliční osvětlení! Měla jsem za úkol vyzpovídat je hned po jejich vystoupení. A tady máte první slova, která jim přišla na jazyk.

Romana: Mě bolejí pracky!

Petra: Jó dobrý. Hned jak jsem přišla na pódium, tak to ze mě spadlo.

David: Na to, že to byl první koncert, tak se nám to povedlo.

Zdeněk: Dva dny před koncertem nám odřekl zpěvák. Ale bylo to dobrý, lepší než ve zkušebně.

Lukáš: Publikum se mi hodně líbilo, akorát nikdo nepogoval. Báľ jsem se, že mi bude vidět pod sukni.

V druhé půlce vystupovaly taneční skupiny Heartbreakers, Step by Step a „Borci a Borci“ nám zahráli divadelní pohádku o Domečku a opět si zahráli Pouliční osvětlení, kteří při té příležitosti vydražili krabičku do níž každý z kapely něco dal. Krabička měla vyvolávací cenu 20 Kč a byla vydražena za desetinásobek. Peníze byly darovány na konto Tibetu. Po skončení akce jsem se s Davidem, Romčou, Petrou, Zdeněkem, Lukášem a ještě pár

lidma odebrala do „Vzpouř“. Tam proběhla After Party, na níž se křtila cena „Umělec pro Tibet 2005“ a já jsem ukořistila ještě malý rozhovor.

1. Kdo u vás skládá texty?

Zdeněk: Romana má jednu, Pankáček má jednu a zbytek mám já.

2. A jak jste k sobě přišli?

David: Původně jsme byli metalová kapela. Já, Michal Petera a Honza Pospíšil. Pak jsem jednou pozval Zdendu na zkoušku a jeho styl se mi líbil, a tak jsme založili punkovou kapelu. Michal Petera a Honza Pospíšil od nás odešli a my jsme k sobě přizvali ještě Lukáše.

Lukáš: Všichni jsme se vlastně potkali v Rokáči.

3. A kde jste vzali Romču?

David: Sháněli jsme basu a sehnali jsme Romču. Ale ona si nejdřív basovku udělala z akustický kytary.

Petra: Nejdřív jsme chtěli za basáka Petra Mlejinka.

Zdeněk: Ale on poslouchá Manowar, tak jsme ho nevzali.

4. A Petru?

David: Sháněli jsme zpěvačku a tak jsme vzali Petru, protože Lukáš byl hrozný, ale teď se zlepšil.

5. Co jste dali do vydražené krabičky?

Romana: Známkou pro psy.

Petra: Náramek.

David: Párátka, který Romča zlomila.

Lukáš: Sichru.

Zdeněk: Plíšek od zapíku.

6. Jaké je vaše životní motto?

Lukáš: NO FUTURE!

Romana: Užívat si naivního mládí!

David: Žij dneškem!

Petra: Užívat si, dokud můžu!

Zdeněk: Já nemám žádné motto. Musím si něco vymyslet.

-lincy-

Studenti L.C. Gymnázia v Rumburku Vás srdečně pozývají na

FREE TIBET

Program:
 kapely: koncert charitativního koncertu
 osvětlení: kapela Pouliční osvětlení
 taneční: ETCHI MAPIC
 taneční: Heartbreakers
 Sestry by step
 Sestry by step
 přednášky: Lucie
 Historie Tibetu
 divadlo: Borci a Borci
 výstava: interaktivní fotek a
 promítání popisu činy a dění v
 nezávislosti tibetské kultury, politické realitě a životě Tibetu

KDY: 6.4.2005
 KDE: aula gymnázia
 START: 14 hod.
 KONEC: 18 hod.
 VLEZTE! dobrovolně, ale určitě!
 (výsledek ze vyzpovídání se uchová na kontu TIBETU)

METALMANIA FEST 2005

V pátek 11. března se ve zlínské sportovní hale Novesta konal 2. ročník největšího mezinárodního metalového festivalu v Čechách Metalmania 2005. Když jsem se dozvěděl jména hlavních kapel, totiž Apocalyptica (poslední dobou velice populární muzikanti, kteří se proslavili hraním písní od trashmetalových legend Metallica a Slayer na violoncella) a hlavně Cradle Of Filth (mezi metalovými fanoušky milovaná i zatracovaná kapela, v něčích očích možná komerční, ale každopádně hrající velice kvalitní muziku, směsici klávesového black metalu a heavy metalu), neváhal jsem a ihned objednal lístky. Cesta do Zlína vlakem byla sice drahá, neskutečně dlouhá a vyčerpávající, ale ani trochu jsem nelitoval. Sportovní hala vypadala na první

pohled jak velká tělocvična, ale s přibývajícím počtem lidí se opticky víc a víc zvětšovala a kolem sedmé hodiny (festival začínal v 16:00) byla narvaná až k prasknutí. Tak aby ne. Po sedmé uchopila své nástroje česká black-metalová legenda Root a kotel před podiem dokazoval, že má stále dost fanoušků. Zpěvák Big Boos pobíhal po pódiu jako šílený (na to, že je mu přes padesát) a dokázal halu jako první oživit. Následně ji ale uspali Švédí Katatonia, kteří předvedli takovou nemastnou - neslanou a opravdu nudnou „show“. Zklamání večera. To The Hanged byli naopak velkým pozitivním překvapením. Svým nabroušeným, energickým trash metalem dokázali každého přítomného pořádně nakopnout. Kaskadérské výkony jejich zpěváka taky pobavily. Po jejich setu přinesl personál na pódium čtyři vysoké židle se známými ornamenty lebek a začala se zvučit violoncella. Asi po dvaceti minutách to Apocalyptica rozjela vypalovačkou z nového alba (název písní si bohužel nepamatuji) a poprvé jsme mohli vidět nového, nejspíš akorát hostujícího člena. Zahráli pár

starších písní, včetně předělávek od výše jmenovaných kapel, ale většina tracklistu se skládá z nových písní. Moje obavy, že zahrají i singlovou (podle mě dost nepovedenou a nudnou) Bittersweet se naštěstí nenaplnily a skupina předvedla nevídanou show, u které zdaleka jen neseďela a se svými nástroji předváděla někdy dost krkolomné kousky (např. styl hry a'la Jimi Hendrix, akorát s violoncelly). Strhující výkon! Po závěru a následném odklizení nástrojů a kulís vyjela na rampě za pódium plachta Cradle Of Filth. Odkryla se opravdu obrovská sestava bicích, která byla do té doby pod plachtou, vyzkoušely se „plamenometry“ v zadní části pódia a začalo se zvučit. Zvukaři byli pro efekt oblečení v černých kápích, ale půlhodinová zkouška se i tak zdála nekonečná. Světla zhasla, hala ztichla a z reproduktorů se začala ozývat intro z nového alba Nymphetamine. Na pódium postupně přicházeli muzikanti a začali opravdu z ostra, totiž „nářezovou“. Gilded Cunt, taktéž z nového alba. Lidí šleli, vzduch se stával nedýchatelným (chlápkovi, co si vedle mě ještě zapálil, bych to cigáro nejraději narval do oka) a občas jsem byl rád, že ještě stojím na nohách. Ale i přesto jsem si to opravdu užil (druhý den jsem nemohl mluvit, ani hýbat krkem). Tracklist byl složen z písní ze všech alb od debutu po novinku. Ale nebylo jen co poslouchat, ale i na co se dívat. Po pódiu se pohybovali živý chrlič, při mezihrách asi čtyřmetrová loutka smrtky v kápi, plamenometry sršely a při závěrečné pece From The Cradle To Enslave přišly dámy s bruskami a kovovým plátem na břichu, aby spustily své vystoupení s jiskrami. Parádní hodinka a půl utekla jako voda a spolu s asi tisícovkou metaláků (celkový počet návštěvníků festivalu bych tipnul tak na 6-7000 lidí) jsem se vydal do ulic Zlína. Zlínští asi moc nadšení nebyli, ale hospodští nás vřele přivítali. Takový kšeft jim opravdu závidím.

Co říct závěrem? No, festival o hodně předčil moje očekávání a všem kritikům a posměváčkům COF určitě spadnul úsměv, protože skupina dokázala, že zdaleka ještě nejsou tak vyčerpaní, že je muzika pořád dost baví. A doufám, že nepřestane.

Ondřej Suchý, 2.5

„A GOTHIC ROMANCE (RED ROSES FOR THE DEVIL'S WHORE)“

(ukázka z překladu)

Večerní menuet v zámku u moře
Diamant zářící více jak měsíc
Sejmula pro mne svou masku
Nejvzrušenější stvoření Bohů, plně ohně
Mohu žasnout, že ji učinili svou Královnou
Plní vzduch svojí voňavou touhou
A mé srdce bylo ovinuto hřbitovní poezií...

Kvůli půvabu jsem se do ní zamiloval
Voňavá a lživá návnada
A unavené oči lesa věstili nejnečudnější
Erotické představy, uprostřed této teplé podzimní noci
A objímali jsme se spolu v krvavém měsíčním světle
Perleťová luno, jaké kouzlo jsi na mne seslala?
Její ledový polibek rozpálil můj krk

V bledě azurovém úsvitu, jako znovuzrozený Ligeius
Jsem se vytrhl ze spánku - hrobu
Zmatený a slabý, ještě plný vášně,
jsem toužil po nabídkách, které už pominuly

Já najednou jsem usiloval a to, spatřit ji znovu
Probírajíc se z půlnoční ochablosti
Neznajíc dokonce ani její jméno
Na tenkém sváru nad propastí smyslnosti
Jsem tančil jako slepý ministrant
Opilý červeným vínem, její mrtvé rty na mých
Zalité parfémem noci

Hodiny jsem prohledával okoli
V marné naději, že bychom se mohli setkat
Když se bouřkové mraky protrhaly, popelavé, ztěžklé
Našel jsem útočiště na hřbitově

Ale jedovatý nektar ve mně vyvolával
Horečnou touhu a morbidní záměr hledat
Přes závěsy z pavučiny až k místu, kde ustrnula
Bohyně hřbitova, vichřice a měsíc

Temní andělé ochutnávají mé slzy
A septají strašidelná requiem
Něžně do mého ucha,
potřeba vzplanout vyvolala opovržení

Noční puls
Mé žíly vylévají své vody
Trhlíny od rtů, které mám tolik rád

Jsem hoper, kdo je víc?!

Reakce na článek v minulém čísle.

Po přečtení článku „Jsem pankáč, kdo je víc?“, musíme reagovat. Nám, jako obyvatelům malého, přesto ale „punkového“ města Rumburk, je tento hudební styl velice blízký i přesto, že se za pankáče nepovažujeme. Punkrocková muzika se nám líbí proto, že je melodická, živá a co se týká textů je vtipná, procítěná a mnohdy až filozofická. Kdežto hip hop je po hudební stránce velmi jednoduchý a jeho texty převážně depresivní a hlavně také urážlivé. Netvrdíme ovšem, že punk někdy urážlivý nebývá, ale hoper nemá právo něco takového soudit. Kdyby si B-ASS raději pořádně poslechl a zamyslel se nad některými texty hip hopových písní, zřejmě by zjistil, že „hipec“ není tak tolerantní a nad věcí, jak si asi myslí. Až pořádně prozkoumáš hip hop, pak teprve suď punk.

-Les a jeho bratr-

DEN TRIFIDŮ

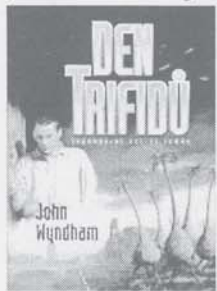
Autor: John Wyndham

(vlastním jménem John Beynon Harris)

Forma: SCI-FI román

Hlavní postavy: Bill = realista, rozumný, v neuvěřitelných situacích dokáže zůstat klidný, po vystudování biologie pracuje s podivnými rostlinami (tzv. trifidy). Je jeden z několika lidí, kteří neoslepli při „dešti komet“. Josella = inteligentní dívka, kterou Bill zachránil ze spárů slepce, který ji k sobě násilím připoutal, aby mu sloužila.

Děj: Poté, co se na obloze jedné noci objevily „zelené svítící komety“, všichni, kdo je viděli, druhého dne oslepli. Bill je neviděl, protože zrovna podstoupil operaci očí a z očí si sundává obvaz až druhého dne. Poté zjistí, že celý personál nemocnice oslepl. To ovšem platí nejen o nemocnici, ale i o celé planetě (ale to nikdo ještě netuší). Ve stejnou dobu, jakoby náhodou, na Zemi přibývá trifidů o jejichž původu se spekuluje, někteří se domnívají, že pochází z jedné z vojenských válečných družic, které krouží nad Zemí, a o jejichž obsahu neví nikdo nic, kromě jejich autorů. Všeobecně se ovšem tvrdí, že v nich jsou různé biologicky vytvořené viry a snad

v nich před časem kroužila i semena nyní už rozšířených „rostlin“, trifidů.

Bill trifidy studoval a pracoval s nimi – znal je lépe než všichni ostatní. Trifidy mají pozoruhodné schopnosti – chodí, dokážou zranit i zabít svým žahadlem a komunikují spolu (což ovšem tuší jen Bill a jeho nyní už mrtvý kolega, který tvrdil, že kdyby lidé ztratili zrak, ztratili by i moc nad trifidy).

Bill s Josellou obsadí sídlo v Anglii a denně čelí útokům trifidů, řeší problém s nedostatkem jídla (který vzniká v důsledku toho, že takřka všichni v důsledku slepoty zemřeli, a ti, kdo přežili, si pro sebe zabrali obchody s potravinami – pro svou potřebu). Dále vznikají skupinky lidí, kteří vymyslí mnohdy nelidská pravidla k žití pro své členy. Bill s Josellou před nimi prchají, když zjišťují, že nejsilnější ze skupin začíná prosazovat pravidla podobná fašismu. Příběh není zcela ukončen – nutí k zamyšlení.

Tato kniha mě zaujala snad nejvíce ze všech, které jsem četla. Autor v ní chce nejspíše varovat před zneužitím moderní vědy, genetiky a snad varuje i před pokusy s klonováním. Trifidy jsou totiž vytvořeny člověka a symbolizují to, že člověk (jakožto živočišný druh) si vytvořil sám nepřítele, který ho přivede ke zkáze a úhynu. Na této knize oceňuji to, že se v ní neobjevují žádné nadpřirozené bytosti, ufovi, a pod., ale pouze trifidy – žádný mimozemšťan, jen vytvoř člověka, který se vymkl kontrole.

V. Šoltysová, 3.B

SATURNIN

autor: Zdeněk Jirotka

forma: román

hl. postavy: vypravěč dr. Jiří Oulický – rozvázný, pořádkumilovný člověk, který má rád „svůj klid“, žije ve stereotypu, dokud se neobjeví Saturnin

Saturnin – nevypočitatelný člověk, hýřící humorem, je sluhou pana Oulického, od

základu mu změni život, je schopný takřka čehokoliv, jenom aby přivedl člověka do neobvyklé situace. Teta Kateřina – nafoukaná, vtíravá „dáma“, od smrti svého manžela se snaží od všech loudit peníze (hlavně od dědečka), je velmi chamtivá, vyhledává v kavárnách „vyšší společnost“ a snaží se do ní zapadnout.

Miloš – rozmazlený výrostek, neustále doprovázející tetu Kateřinu, která ho považuje za génia, ve skutečnosti chodí do zvláštní školy Doktor Vlach – přítel Oulického, neustále komentuje okolní dění svými prapovídami a zážitky z lékařské praxe. Vypravěč Oulický si najme sluhu Saturnina, jehož přičiněním se stěhuje z pražského bytčku na loď. Saturnin šíří o svém pánovi fantastické historky, např. „jak zabil žraloka stativem fotoaparátu“, historky si Saturnin s nesouhlasem pána vymýšlí. Oulický se díky Saturninovi stává slavnou osobností, aniž by o to stál. Odjíždějí na pár týdnů k dědečkovi, kde je také teta Kateřina, Milouš, dr. Vlach a slečna Barbora. Oulický se zde spřátelí se slečnou Barborou, s čímž se nemůže smířit Milouš, který o ni též usiluje. Teta Kateřina dělá bez úspěchu všechno pro to, aby jí dědeček všechno odkázal ve své poslední vůli, načež dědeček raději předstírá, že se zbláznil, v důsledku čehož teta Kateřina vzdává své úsilí. Román končí další svatbou tety Kateřiny.

Zaujala mě teorie dr. Vlacha o rozdělení lidí: 1. skupina – v neděli v kavárně budou pouze tupě zírat na mísu koblíh; 2. skupina – přemýšlí o tom, jak by to vypadlo, kdyby někdo začal házet koblíhy po návštěvnících kavárny; 3. skupina – to skuteční (= Saturnin).

Kniha mě velmi zaujala svým nápadem a humorem, považuji ji za knihu, kterou by si měl přečíst každý.

Veronika Šoltysová, 3.B

Tichá hrůza

vybral, uspořádal a přeložil Tomáš Korbař

Starší doba vydání knize nikterak neubírá na čtivosti a poutavosti děje jednotlivých příběhů. Jedná se o sbírku hororových povídek různých autorů, přičemž se některé z nich dočkaly i filmového zpracování. Pravděpodobně nejznámější jsou z filmových pláten Hitchcockovi Ptáci. Širší veřejnosti je ale bohužel neznámý autor hororového příběhu Ptáci – Daphne Du Maurierová, bez níž by se film na naše obrazovky zřejmě nedostal.

Notoricky známý děj „Ptáků“ snad není nutno rozebírat, zaujal mě ovšem fakt, že k tomuto příběhu autorky postačilo několik desítek stran, a přesto se jí podařilo navodit úžasnou atmosféru strachu, pramenícího z neznáma, obav a nejistoty. V podobném duchu se nesou ostatní příběhy, přičemž každý z nich jistě stojí za přečtení.

Doslova mě nadchla povídka Stanleyho Ellina – Specialita šéfkuchaře. Do podivné restaurace přicházejí každý den stejní hosté a pouze své nejlepší přátele časem vezmou s sebou. Podává se zde maso v čisté podobě, nekořeněné ani jinak dochucované, na které si hosté brzy natolik zvyknou a zachutná jim, že si hosté z každodenního oběda záhy vytvoří jakýsi posvátný rituál. Všichni hosté nedočkavě

čekají, kdy se bude podávat specialita kuchaře – armstranský beránek, jehož předložení je vždy neočekávané, o to větší požitek ale hostům skýtá. Pointou příběhu je skutečnost, že armstranským beránkem se stávají nejvěrnější hosté restaurace ve chvíli, kdy jsou dostatečně dlouhou dobu živeni nejlepšími pokrmy, stanou se sami pokrmem...

Příběh touto formulací ztrácí značnou část svého kouzla, napětí a následného mrazivého vyústění, v několika řádcích se ale převyprávět nedá.

Knihu hodnotím takřka jako geniální. Vzbuzuje v nás pocit strachu a lehkého mrazení, které k hororům nesporně patří, a to bez jediného líčení násilí či vražd, což je v dnešní době, přesytené krvavými příběhy bez hlubšího děje, velmi neobvyklé.

Veronika Šoltysová, 3.B

PURPUROVÉ ŘEKY

Jean-Christophe Grangé

K mé oblíbené četbě detektivní knihy nikdy nepatřily, Purpurové řeky jsou ale úžasnou výjimkou.

Hlavními postavami jsou policista Niémans a detektiv Karim. Jejich charaktery se diametrálně odlišují, zpočátku spolu odmítají spolupracovat. Společná jim je ale inteligence a intuice, která je přivede na stejnou – a to správnou – cestu.

Vyšetřují velmi surové vraždy tří pracovníků místní prestižní univerzity, která je známá nevídanou všestranností svých studentů.

Zatímco Niémans pátrá po stopách vraha na vrcholcích útesů s alpinistkou Fanny, Karim vyšetřuje vniknutí do hrobu chlapce a zmizení všech školních fotografií, na kterých byl zachycen. Brzy zjišťuje, že se ve skutečnosti jednalo o dívku, kterou matka za chlapce přestrojovala...

Niémans odhalí tradici porodnice v místní univerzitě, která je důvodem vražd. Po několika desítkách let žila univerzita sama pro sebe – snátky uzavírali místní

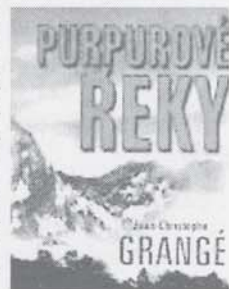
profesoři k získání co nejinteligentnějších dětí, čímž logicky došlo k degeneraci a oslabení dalších generací. Zdejší ideologií bylo vytvoření „nadlidí“, zdatných fyzicky i intelektuálně. Proto se daly „chytré hlavy“ (budoucí oběti) dohromady a v porodnici zameňovaly slabé děti intelektuálů za zdravím překypující děti místních horalů...

Vražděnkyněmi jsou Fanny a její dvojče Judith, vydáváná za chlapce. Jedná se o „vyměněné děti“, které se náhodou setkaly a odhalily tak místní takřka fašistickou tradici – tzv. ovládání Purpurových řek – vytváření nadlidí, za což se nyní mstí. Jsou odhaleny, zaplatí životem a s nimi i Niémans.

Kniha mě nadchla svou komplikovanou zápletkou, která se na těchto několika stranách nedá patřičně vylíčit, dále mě zaujaly způsoby vražd se „smazáváním identity“ odfazováním rukou a vyjímáním očních bulv. Oceňuji autorovo prokreslení osobností vyšetřovatelů a k zamyšlení mě přivedla teorie „Purpurových řek“.

Nedávno jsem shlédla stejnojmenný film, ale jeho zpracování s přidáním „vtipných scén“ se dle mého názoru knižní verzi zdaleka nevyrovná.

V. Šoltysová, 3.B

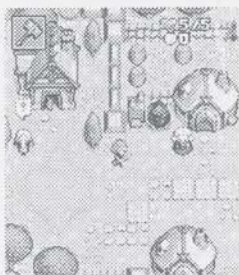

Fantasy Warrior 2

Mobilní aplikace především v podobě Java her zažívají velký rozmach. Programátorům se daří čím dál tím více nalézat skryté výkonové rezervy našich mobilních miláčků, a tak si teprve teď můžeme plně vychutnat jejich možnosti.

Právě takovou hrou, která až zaráží kvalitou grafického i funkčního zpracování, je Fantasy Warrior společnosti Sumea. Jedná se o RPG, které snese srovnání i s legendárním Diablo. Na mobilní aplikaci je hra nebyvale dlouhá. FW2 je plnohodnotné RPG - vaše postava se postupem času (za pomoci získaných zkušeností) vyvíjí v opravdového válečníka. Zbraně jsou ve hře pouze dvě: sekera a luk. Kromě zbraní nabízí inventář ještě mnoho dalšího místa pro nejrůznější předměty, které většinou potřebujete ke splnění questu. Peníze se počítají zvlášť, takže v inventáři nepřekážejí.

O příběhu mohou říct snad jen to, že prakticky nevybočuje z normy RPG - ale v tomto případě bych tento nedostatek odpustil.

Boje probíhají ve stylu "Heroesů", tj. na displeji při průchodu mapou vidíte pouze jednu příšerku, ale po přiblížení se k ní se otevře bitevní pole. Hra má dokonce dvouúrovňové mapy, tj. včetně podzemí. Tyto zahrnují mnohá prostředí - od zelených prérí přes bažiny a ledové pláně až po písečné duny.

Vzhledem k velikosti aplikace se vývojáři rozhodli vydat druhou kampaň hranou za "zlo" jako samostatnou hru. Hru si můžete zdarma stáhnout na www.javagame.

-ohmy-

Asphalt Urban GT

Je také jako hra předchozí velice kvalitně zpracována. Podstata hry se veze na vlně zájmu o tuning, respektive o Rychle a

zběsile či NFS. Na výběr máme z neobvykle velkého množství aut i tratí - např. Lotus Exige, Skyline GT-R, Lamborghini Gallardo, z tratí pak Tokyo, Paříž, Luxor či Vladivostok. Auta se liší kromě vzhledu snad jen rychlostí, ale tratě jsou opravdu pěkně zpracované - Vladivostok plný sněhu, v Londýně mlha. Kolem tratí sice nic moc nevidíte, ale to je pouze ve prospěch hry. V cestě

k vítězství mám může dopomoci tzv. „dusík“, který ve hře prezentují power-upy v podobě blesků povalujících se na silnici. Hra vám postupně se získanými body (do

zápočtu patří dokonce i kolize s protije-doucími auty!) odepne další auta i tratě. Jsou zde dva módy: klasický závod a duel, kdy jste na silnici pouze vy, soupeř a laškovající policie. Hra má štávu a rozhodně se u ní nebudete nudit. Je to přesně ten typ zábavy při čekání na zastávce či psaní písemky.)

Asphalt Urban GT vychází mimo Java verzi i ve verzích pro Nintendo DS či N-Gage.

-ohmy-

Pitfall: The lost expedition Glacier

A do třetice všeho dobrého i zlého tu máme jednu hopsačku. Hned jak jsem ji spatřil, viděl jsem v ní starého dobrého Prehistori-

ka. Doba ale pokročila, a tak tu máme zbrusu novou hopsačku s hrdinou podobným spíše Indymu než-li sympatickému pobudovi s vousy k podlaze. Náplň hry zůstává věrná svému vzezření, takže nehelejte nic objevného. Opět se setkáme s medailonky, které je nutné sbírat, s opicemi, orly, tučňáky (prostředí se kdesi v ledových horách) či sovami. Hra má šest úrovní rozdělených na tři podúrovně, nehrozí tedy, že byste ji hned dohráli. Úroveň grafického zpracování je opět na profesionální úrovni. Technicky je také všechno v pořádku - postavička dokáže lézt, šplhat, skákat a dělat mnohé další vylomeniny. Tohle je lepší než Prehistorik.

-ohmy-

Jedna velká rodina

Každý z nás má nějaké záliby, koníčky a podobně. I já jsem si jednu takovou zálibu našel. Ani nevím, kdo a kdy mě do toho dostal, ale nějaký ten rok už se tomu věnuji... Stal jsem se motorkářem. Do svých patnácti let, než jsem dostal mého prvního fichtla (Simson SR 50), jsem se vše o motorkách dozvídal četbou. Když jsem se na „símovi“ otkal, táta se rozhodl koupit mi motor-ku o něco silnější. Výběr byl omezen cenou, ale také tím, že to musí být silniční motorka: (A tak padla volba na chopera Daelim VS 125 F. Pro většinu to není zrovna NEJ motorka, ale já jsem za ni MOC rád a jsem s ní MOC spokojený. Díky ní jsem zažil spoustu super chvil, od celodenních výletů až po týdenní cestování s kamarády. Také jsem poznal spoustu nových lidí, kteří mi ukázali, že být motorkářem je přesně pro mě. Je to prostě nádhra, když si to jako motorkář pádíte na té své mašině a proti vám jede úplně cizí motorkář, kterého jste v životě neviděli a těsně předtím, než se mijíte, se zdvihnutím levé ruky pozdravíte. Je to, jako byste potkali někoho z té velké tzv. MOTORKÁŘSKÉ RODINY a on by vám tím pozdravem chtěl říct AHOJ BRÁCHO! Samozřejmě se najdou i tací, kteří vás nepozdraví. Nejčastěji to jsou ti, co mají velké, drahé a silné mašiny, a když vidí malou, slabou motorku nebo nějakého jawistu, tak si myslí bůh ví co. Ale každý správný motorkář ví, že to není o tom, kdo má jak hluboko do kapsy! Je to nebezpečný a finančně nákladný koníček, ale myslím, že už mě neopustí.

M. Ocelka, 2.A

Zajímavosti pro pobavení

V dnešní době, kdy se na nás ze všech časopisů a plakátů dívají hubené modelky, je až neuvěřitelné, že jsem v jistých novinách našla reklamu na to, jak přibrat 5-15 kg : o) Je pravda, že se datují rokem 1940.

Inzerát

9 kg, které se stejnoměrně rozdělily na obličej, paže, nádra, boky a lýtka. Považte, jak Vaše postava tímto přírůstkem váhy získá na kráse a jak stanete se daleko žádoucími! Budete-li vždy po jídle užívat chutných

Hydiko bonbonů

(účinkují stejně u dam, pánů a dětí), přibudete v několika týdnech na váze o 5 až 15 kg. Vysedlé kosti v obličejí a na ramenou zmizí. Budete přibírat kilo za kilem. Na každé části těla budete sílit stejnoměrně. Nevolnost a nechuť k životu zmizí a ze slabého stvoření stanete se zjevem plným síly a života. Protože se zvětší i počet vašich červených krvinek, posílí se Vaše nervy a krev.

Lincy

ANDY WARHOL

*První člověk, který chtěl být z umělé hmoty
a usiloval o robotizaci sebe i svého okolí*

Vždy ho těšilo, když někdo jeho práci charakterizoval jako umělo, stejně tak by ho potěšily tuhé umělé květy na jeho mši. Od svých dvaceti let chtěl být robot a pomalu začínal pracovat na své osobnosti stříbrného kouzelníka, krále pop-artu a možná jednoho z největších manipulátorů vůbec. Svým jinak nevinným výrazem idiota, světlou až křídovitou pokožkou, ohromnou stříbrnou parukou a elegantními ladnými pohyby do-kázal očarovat a získat si na svou stranu mnoho lidí, mužů i žen, vlivných i těch méně a pak s nimi manipulovat podle svého uvážení.

Doba, kdy „Andy tvořil Warhola“, byla přímo typická pro dekádu 60. let. Sexuální svoboda, drogy a volná zábava byly na denním pořádku a Andy tomu všemu udával směr a styl. Vše to začalo, když se v roce 1949 přistěhoval z Pittsburghu do New Yorku, koupil si svou první kameru, magnetofonový přehrávač a bývalou továrnu „Factory“, která nebyla v žádném případě továrnou průmyslovou, třebaže to označení provokativně předstírá, spíše to byl ateliér, který Billy Name vyzdobil stánkem od hlavy k patě. Andy se v něm scházel se skupinou lidí, kteří od něj byli pověřeni různými pracemi. Byla to svita mladých z různých společenských vrstev, které spojovalo jediné, a to odpor ke všemu jednotnému a vyzkoušenému, pohrdali jakoukoliv podřízeností sociální, kulturní i milostnou. Skupinu tvořili zejména homosexuálové, lesbičky, studenti, herci, umělci, filmaři a básníci - byly to potrhle tvůrčí osobnosti, experimentátoři vytvářející dokonale umělo a elektrickou atmosféru. Tyto lidi Andy nazýval svými „Superstars“ a právě s nimi rozjel svou velkou jízdu. Ve Factory se pracovalo od rána do večera,

pop-arty Marilyn Monroe se z továrny hrnou stejně tak rychle, jako barevné obrazy květin, krabic od Brila či Campbellovy polévky, nebo různé sitotisky fotek celostátně hledaných zločinců, autonehod a elektrických křesel, které si američtí občané věšeli a stále věší s oblibou do svých obývacích pokojů. Andy přesně věděl, po čem Amerika touží, podchytil to a dával jí to, co si zaslouží - kýčové obrazy s dolarovými bankovkami. Ale to nestačilo. V 60. letech dělal každý všechno, a nebo se o to alespoň snažil, a tak to „všechno“ dělal. Objevil hudební skupinu Velvet Underground (předchůdci punku a heavy metalu) s krásnou a démonickou zpěvačkou Nico a charismatickým Lou Reedem a na jejich koncertních vystoupeních promítal na plátna své nemě undergroundové filmy, jako např. „Spánek“ - film, v němž je celých osm hodin záběr na nahého muže, jenž spí. Další pak třeba „Empire State Building“ je jeden nehybný pohled na budovu, ve které se ve finále rozsvítí a snad nejnámější „Dívky z Chalsie“ jsou jakousi přehlídou Andyho super-stars a jejich životního stylu. Na takových koncertech si mladí Newyorčané zatančili, pobavili se, požili dostatečné množství drog a alkoholu a druhý den si mohli přijít prohlédnout vernisáž Andyho obrazů, o které nebyla v New Yorku nouze. A právě na takovýchto „parties“ se scházela celá škála těch nejnámějších lidí, jako např.: spisovatelé Truman Capote nebo John Giono, básnířka Patti Smith, dále pak hvězdy jako Jim Morrison, Janis Joplin, Bob Dylan, John Lennon a Yoko Ono, Edie Segwick, Mick Jagger, Jimmy Hendrix a hudební skupiny jako Rolling Stones, Duran Duran, či Blonie.

Ke konci 60. let v roce 1968 byl umělec postřelen jednou z jeho bývalých superstar a jedinou členkou S.L.U.M. (společnost pro likvidaci mužů) Valerí Solanas a to přímo v jeho ateliéru. První dvě kulky minuly svůj cíl a zasáhly dva z obrazů Marilyn stojících u zdi, tyto obrazy se dnes považují za ty nejcenější (tzv. prostřelená Marilyn). Další kulka zasáhla

Andyho do břicha, proletěla hrudníkem, následně levou plící, slezinou, žaludkem, játry a jícnem. Po tříměsíční rekonvalescenci byl propuštěn z nemocnice avšak s celou mapou šrámů a jizev na hrudníku a břiše. Po tomto nepodařeném atentátním zásahu se vše ra-dikálně změnilo, svou starou svitu si držel více od těla, továrna Factory byla ostře hlídána a umělec dělal pop-artové obrazy pouze na zakázku a to jeden za tisíc dolarů. Obklopoval se stále více nábytkem a věcmi ve stylu art-deco a lidmi, tak málo podobnými jeho staré svitě. Jakoby ta stará stránka duše Andyho Warhola zůstala pořád ležet v krvi mezi obrazy v den oněch osudných výstřelů z Valeriina revolveru.

Poté konečně dosáhl image robota, vypadal spíše jako mrtvý než živý. Tento albínský homosexuál, syn přistěhovalecké rodiny z tehdejšího Československa a mecenáš umění držel po dlouhá léta své prsty na pulsu společnosti a jeho slavný výrok: „Každý má nárok na svých patnáct minut slávy,“ se stal nesmrtelným. Když zemřela jeho matka, jediný člověk, kterého ve svém životě opravdu miloval, zůstal Andy chladným, bez jakéhokoliv citu a k její smrti přistupoval s odstupem.

22. února 1988 Andy Warhol umírá na následky operace žlučníku a mnozí dodnes tvrdí, že se tak stalo pouze a jen z nedostatečné lékařské péče. Po jeho smrti se vydražil všechen jeho majetek, sbírky a obrazy za 25 313 258 dolarů a výtěžek byl převeden ve prospěch umělců. Jeho obrazy se staly typickými výpověďmi o kýčovitých, křiklavých a povrchních věcech, na nichž je Amerika vystavěna, a tím si zasloužil svou nesmrtelnost daleko přesahující oněch patnáct minut, které si sám určil.

Nikoleta Dobiášovská, 2.A

ZA ZVÍŘATA PRO PRASATA

Pod pojmem kosmetika si představíme vůni, čistotu, svěžest..., ale kdo by si pomyslel, že je také spojen s utrpením, bolestí a strachem? A přeci je to tak - milióny zvířat po celém světě trpí v laboratořích ve jménu krásy. Kvůli lidské péči o tělo a krásu jsou denně mučeny tisíce bezmocných zvířat. Trpí a umírají kvůli testování krémů, mýdel, šampónů, vod po holení, parfémů, pudrů, rtěnek, barev na vlasy..., ale i prášků na praní, ředidel, olejů, hnojiv či čistících prostředků pro domácnost. Testování se provádí třemi způsoby. Prvním způsobem je kožní test - zvířatům se oholí srst, na kterou je poté nanášena testovaná látka. Testy se provádějí na myších, potkaních, králících a trvají až 14 dní bez látek, které by tišily bolest. Druhým způsobem je tzv. DRAIZE TEST, prováděný na očích. Průměrná doba testu je 72 hodin, ale i 21 dní. Králíci sedí v dlouhých řadách bez pohybu. V krátkých intervalech jsou jim do očí kapány testované

látky. Podle druhu tekutiny oči zčervenejí a nastává poškození rohovky. Oči jsou úplně zničeny. Látky tišící bolest se nepodávají. Třetí druh testu se nazývá LD 50. Tento test se provádí kvůli zjištění toxicity výrobků, chemických látek používaných v různých odvětvích průmyslu (pesticidy, ředidla, mycí prostředky, potravinářská barviva atd.). Podávaná látka se testuje ve stanovených intervalech buď orálně, inhalačně, nebo na kůži zvířat. Výsledkem je stanovit LD 50 - dávku, při které uhynie 50% zvířat. Testovaná zvířata, i ta, co přežijí, se posléze pitvají. Při těchto pokusech se opět bolest tišící látky nepodávají. Naštěstí stále větší počet výrobců zkouší své přípravky humánnějšími metodami bez pokusů na zvířatech a zřekli se tvrzení, že oslepnutí králíků, zabíjení morčat, potkanů a myši je nevyhnutelné na zkoušení jejich produktů.

Zabránit těmto krutostem můžeme ale i my -

kupováním výrobků netestovaných na zvířatech. Bojkotujte výrobky firem, které testují na zvířatech a kupujte a žádejte si v prodejnách výrobky netestované na zvířatech - BEZ KRUTOSTI. Máme právo vědět, za co platíme a stejně tak si i vybrat: Avon, Body Basic, Chanell, Christian Dior, Donna Karan Beauty Company, Estée Lauder, Garnier, Lancome, L'Oreal, Maybelline, Nivea, Oriflame, Revlon, Vevay, Welede, The Wella Corporation, Yves Roche.

Nejnámější firmy, které TESTUJÍ své výrobky na zvířatech jsou: Colgate-Palmolive Co. (Ajax, Fab, SoftSoap), * Gillette Co. (Liquid Paper, Flair, Braun, Duracell, Oral-B), Johnson & Johnson, Kimberly - Clark Corp. (Kleenex, Huggies), Max Factor, Pantene, Head & Shoulders, Always, Lenor, Tide, Tampax.

Připojte se ještě dnes a kupujte výrobky označené symbolem králíčka v modrém trojúhelníčku. Zvířata potřebují naši pomoc!

-green-

* připojuje se k zákazu testování kosmetiky na zvířatech

OSVĚTIM - „továrna na smrt“

Vím, že tento článek není už moc aktuální, ale přesto bychom se měli o největším koncentračním táboře zmínit.

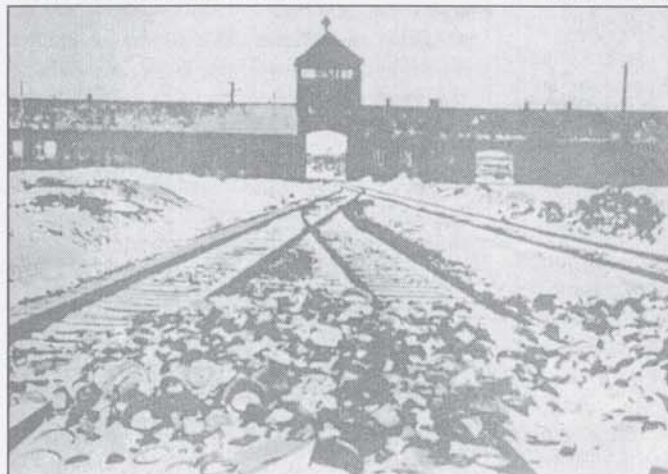
27. ledna 2005 celý svět vzpomínal 60. výročí osvobození největšího nacistického koncentračního tábora v polské Osvětimi. Kolikrát jsme slyšeli slovo holocaust? Vyhlazování Židů ale také Romů. Jen v Osvětimi znamenalo to slovo přes milion zmařených životů. A pro ty, kteří přežili neskutečné útrapy věznění, hlad, nemoce, nelidské zacházení, to znamenalo hořké vzpomínky na celý život.

Myslím, že ani náš školní časopis by neměl být pozadu. Proto jsem vypracovala stručnou historii polské Osvětimi.

14. 6. 1940 - Říšský vůdce SS Heinrich Himmler pověřil v zimě 1939 - 1940 vyšší velitele SS, aby vypracovali návrhy na zřízení nového internačního tábora. Bývalá osvětimská kasárna splňovala všechna potřebná kritéria. Vedoucím nového koncentračního tábora se stal Rudolf Höss, který byl od roku 1934 příslušníkem strážních jednotek SS a poslední dva roky sloužil jako zástupce velitele koncentračního tábora v Sachsenhausenu. Na konci roku 1940 Himmler rozhodl, aby osvětimský koncentrační tábor byl rozšířen na kapacitu 100 000 vězňů. Toto rozhodnutí bylo prvním krokem k přeměně osvětimského tábora na neblaze proslulou „továrnu na smrt“.

3. 9. 1941 - V koncentračním táboře Osvětim proběhlo ve vězeňských celách umístěných ve sklepě bloku 11 první „pokusné zplynování“ osob pomocí látky nazývané Cyklon B. Tato chemikálie obsahující kyanovodík se doposud používala jako prostředek na hubení hmyzu. Po ukončení pokusů došlo v budově táborového krematoria ke zřízení plynové komory, která byla vybavena zařízením na vpouštění plynu a opatřena vřadu vzduchotěsnými dveřmi a okny. Velitel koncentračního tábora v Osvětimi Rudolf Höss ve svém prohlášení o „pokusném zplynování“ mj. uvedl: „Rusové museli odložit v předstíni své šaty a všichni zcela klidně přešli do plynové komory, kde jim bylo sděleno, že budou odšívěni. Celý transport pak šel přímo do popravčího prostoru. Dveře byly uzavřeny a plyn pronikal otvory . . .“ Höss obdržel z Berlína rozkaz, že „všichni Židé, kteří jsou v dosahu, mají být nyní v průběhu války bez výjimky zničeni.“

20. 1. 1942 - V Osvětimi již naplno pracovaly plynové komory s Cyklonem B.

12. 5. 1942 - Ve vyhlazovacím táboře Osvětim - Březinka bylo v květnu 1942 v plynových komorách povražděno 1500 židovských mužů, žen i dětí. Jednalo se o první přesně datovanou masovou vyhlazovací akci v pobožce osvětimského koncentračního tábora Březinka, která byla zřízena na přelomu let 1941 - 1942 a sloužila jako tzv. tábor smrti.

Vedle transportů polských a německých Židů přijížděly od počátku léta 1942 do Osvětimi i vlaky s židovským obyvatelstvem pocházejícím z Francie, Čech a Moravy, Nizozemska, Maďarska, Belgie, Řecka, Itálie, Norska, Chorvatska a Slovenska. Na odstavné železniční koleji proběhla nejprve tzv. selekce, při které lékaři SS posuzovali pracovní způsobilost nově příchozích. Asi 80 % deportovaných osob bylo ihned posíláno do plynu. Mezi ně byli automaticky zařazováni všechny děti do 14 let, muži nad 50 let a ženy nad 45 let. Zbývající vězni byli nasazeni jako pracovní síly do ne-dalekého chemického závodu a dožívali se 4 - 72 dnů.

Až do září roku 1942 řádl v Osvětimi tyfus. Zemřelo 1500 obyvatel tábora, ovšem ne na tyfus, ale na následek fenolové injekce, která jim byla píchnuta přímo do srdce. Táboroví lékaři SS byli téměř denně přítomni jako „asistenti“ při masových popravách v plynových komorách. Jeden z lékařů si pod datem 2. 9. 1942 zapsal do svého deníku: „Ve tři hodiny ráno poprvé proběhla zvláštní akce. Dantovo Peklo mi ve srovnání s ní připadalo jako komedie . . . Vyklízení plynových komor strážní jednotky přenechaly židovským vězňům.“ Do října 1944 bylo v Osvětimi tímto způsobem povražděno 2,5 až 4 miliony osob.

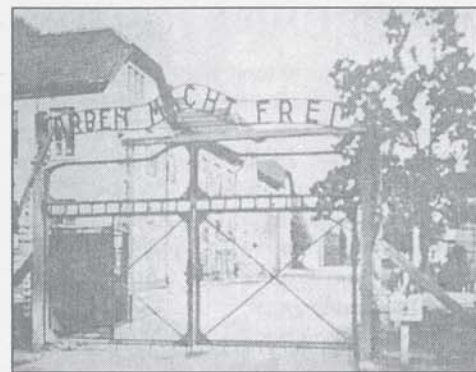
22. 7. 1942 - Deportace ze západní Evropy: Jen několik dnů před začátkem deportací z varšavského ghetta odjel 15. července první vlak s 1135 nizozemskými židy do Osvětimi. Do konce července zemřelo v plynových komorách 6 tisíc Židů z Nizozemska. 16. července zatkla francouzská policie v Paříži 12 884 Židů. Všichni zemřeli v Osvětimi.

11. 2. 1943 - Kolem tisíce francouzských Židů, mezi nimi více než 100 dětí a starých lidí bylo odvezeno do Osvětimi. Převážná většina z nich byla okamžitě po příjezdu vlaku do vyhlazovacího tábora zabita v plynových komorách. Jen 10 lidí z tohoto transportu přežilo válku. Nejmladším dvojčatům bylo jedenáct let a nejstarší paní bylo dokonce 91 let.

22. 3. 1943 - Ve vyhlazovacím táboře Osvětim II - Birkenau bylo dáno do provozu první ze čtyř nových krematorií, jehož pět pecí bylo schopno při celodenním provozu spálit 1440 mrtvol.

29. 3. 1943 - Umístění „cikánských míšenců Romů - Cikánů a balkánských Cikánů“ z Nizozemska do koncentračního tábora v Osvětimi.

30. 5. 1943 - Novým vedoucím lékařem v koncentračním táboře Osvětim se stal Josef Mengele. Jako táborový lékař prováděl lékařské pokusy na lidech (hlavně na dvojčatech), které si vyžádaly smrt řady vězňů.

1. 12. 1943 - Höss opustil Osvětim. Místo po něm převzal Artur Liebehenschel.

28. 4. 1944 - Do likvidačního tábora Osvětim dorazil první velký transport maďarských Židů. V následujícím období bylo převezeno do Osvětimi asi 500 tisíc lidí, kteří pak byli v táboře zavražděni. Masové vraždění už bylo veřejným tajemstvím. Během léta 1944 postupovala likvidace Židů v Osvětimi tempem, jaké dosud nemělo obdoby. Höss uvedl, že jich „něco přes 9 tisíc“ každých 24 hodin vyložili z transportů, zplynovali a spálili v krematoriích.

5. 7. 1944 - Na veřejnost pronikly zprávy o masových deportacích a vyhlazování maďarských Židů.

3. 8. 1944 - V koncentračním a vyhlazovacím táboře Osvětim - Březince bylo mezi 1.-3. srpnem posláno 6 432 Sintiů a Romů do plynových komor. Jednalo se o poslední zbytky z 21 000 příslušníků těchto etnických menšin, deportovaných do Osvětimi z celé Evropy. Celkem 10 718 jich zahynulo v nelidských táborových podmínkách, 17 bylo zastřeleno a 3 833 převezeno do jiných táborů. Sintiové a Romové padli podobně jako Židé, za oběť nacistické rasové nenávisti. Posílání Sintiů a Romů do plynu bylo zastaveno koncem listopadu 1944.

26. 11. 1944 - V okamžiku, kdy se přiblížilo osvobození osvětimského vyhlazovacího tábora sovětskými vojsky, vydal říšský vůdce SS Heinrich Himmler rozkaz k jeho likvidaci. Z plynových komor a krematorií bylo demontováno veškeré technické zařízení a odvezeno do tábora Gross-Rosenu. Vězni zaspávali a zamaskovávali jámy na spalování mrtvol. Zbývající vězňové byli hnáni na pochody smrti nebo přemístěni po železnici do jiných koncentračních táborů.

27. 1. 1945 - Sovětská vojska osvobodila vězně nacistického koncentračního a vyhlazovacího tábora Osvětim, ležícího poblíž Krakova. Když vojáci otevřeli brány tábora, našli zde pouhých 7 600 živých vězňů, z toho asi 4 000 žen. Objevíli též nepohřbené mrtvoly 648 vězňů. V několika dochovaných skladech bylo uloženo asi 1,2 milionu souprav oděvů a prádla, patřících zavražděným, dále zde ležely hromady brýlí, klíčů a dalších osobních věcí, mimo jiné objevili rudoarmějci i 7 tun lidských vlasů.

Kromě Osvětimi byly vybudovány další „továrny na smrt“: Treblinka, Majdanek, Sobibór, Belzec, Chelmno.

A koncentrační tábory: Bergen-Belsen, Terezín, Neuengamme u Hamburku, Gross-Rosen nedaleko Vratislavi, Stutthof u Gdaňska, Mauthausen, Buchenwald, Dachau, Sachsenhausen, Flossenbürg, Ravensbrück, Wöbbelin.

-Lincy-

NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ

Naděje. Doufání v lepší budoucnost. Někdy zřetelná, táhnoucí k sobě veškeré naše myšlenky, jindy sotva viditelná, dožadující se svého objevení. Každý den na sebe může vzít jinou podobu, ale je to stále ona. Často prostá, známně banální jako touha dítěte po vysněné hračce, kterou, bude-li hodné, najde pod vánočním stromečkem. A přesto má pro dítě ohromný význam.

Avšak jsou tu i naděje mnohem vážnější. Například naděje starých lidí, kteří si přejí dožít se alespoň několika dalších let ve zdraví, ještě na chvíli se radovat se svou rodinou... Paradoxně se naděje může objevit i ve formě přání trpícího člověka zemřít.

Odlisné druhy naděje prožíváme v průběhu celého života. Mění se podle našich přání či iluzí, snad i podle našeho momentálního rozpoložení. A čím je nyní naděje pro mě? Snad vírou v lepší zítřky. Šancí, že se štěstí otočí mým směrem a ukáže svou tvář. Naději zřejmě nejlépe poznáme, pokud zklamou věci, na kterých nám nejvíce záleželo. V takových chvílích poznávám sama sebe, kladné i záporné stránky své osobnosti. Ve chvílích, kdy v depresi hledím realitu do očí, kdy se pravda zdá být tvrdou a zraňující, se náhle, jako blesk z čistého nebe, objeví naděje. Do známně neproniknutelné temnoty pronikne tenký paprsek světla a ukáže pravou podobu věcí, o které jsem ve tmě zapařovala, které mi znemožňovaly postup vpřed.

A za tímto světlem musím jít. Třeba i trnitou cestou plnou nástrah, stále sleduji tento paprsek. A co když paprsek zhasne? Nezasne. Protože naděje umírá poslední. Pokud někdo propadne temnotě a paprsek nenalezne, znamená to, že vzdal boj. Paprsek naděje nezhasíná, pouze může být zastíněn některou z překážek, které nám staví život do cesty. Chvillemi ho nevidím, ale on tu stále je. A tence, ale přesto svítí do známně bezvýhodné tmy.

Je pouze na nás, zda jsme ochotni překonávat veškeré nástrahy. Ať už je překážkou v našem životě zklamání, smutek nebo pocit marnosti, mějme na paměti, že i ta nejčernější tma přestává být tmou, pokud v ní pro sebe objevíme paprsek naděje.

V. Šoltysová, 3.B

Štěstí z pohledu dítěte Štěstěny

Zamyslel jsem se nad tím, zda můžeme ovlivnit své štěstí. S tím, že jsme strůjci svého štěstí, samozřejmě souhlasím, ale pouze do určité míry. Vše, co nás může učinit šťastnými, ovlivnit nemůžeme. Většinou se o to snažíme, ale někdy to nestačí.

Při pomýšlení, z kolika průšvihů a pekelných okamžiků jsem unikl a nic se mi nestalo, je pravdou, že jsem dítě Štěstěny. Nepovažuji se za něj proto, že bych měl šťastný život, ale protože ho šťastně vnímám. Řekl bych, že je to otázkou psychiky člověka, která je u něj

ovlivněna povahou. Ta je jedinečná u každého z nás. Mám dva kamarády. První se pořád něčemu směje, je veselý a ten druhý je zase hodně moc pesimistický a pořád se lituje, i když by mohl být za mnohých okolností šťastnější, než ten první i než já, což mi trochu leze na nervy. Myslím, že život je moc krátký na to, abychom se zbytečně litovali nebo například trápili nešťastnými vzpomínkami na minulost. I v nejhorší životní chvíli se dá najít něco, čemu se mohu pousmát.

Někdy ke štěstí stačí tak málo. Například když bezdomovci dáte pivo (nejen bezdomovci), kuřákovi po dlouhém dnu cigaretu nebo dítěti balón.

Můj názor je, že zda-li budeme šťastní, záleží z poloviny na nás a z poloviny na okolí. Když budeme optimističtí a vždy věřit tomu, že vše, co nás čeká nebude jen špatné, brzy se na nás štěstí přilepí. Může být tedy úplně každý šťastný? Ano! Stačí jen věřit a chtít.

J. Richter, 3.A

Pohádka

Bylo nebylo, v jedné nejmenované obci se jednomu rodičům narodili dlouho očekávaní potomci. A co osud nechtěl, byla to dvojčata, chlapec a děvče.

Chlapci dali rodiče jméno Jeníček a dívce Karkulka. Děti rostly jako z plnotučného mléka. Než dosáhli školního věku, šesti let, otec stačil odvodět a opět se oženit s velmi mladou ženou. Ta ovšem šla pouze po majetku a děti jí byly překážkou k docílení svého cíle. A proto donutila svého zaslíbeného manžela neuvěřitelným způsobem postupně ke snížení stavu členů rodinného kruhu a to nejdříve o nezletilé děti. Pro následnou likvidaci manžela měla již také plán. Jako součást výbavy si přinesla do domácnosti kávu od žida.

Vrátíme se ke způsobu odstranění nevlastních dětí. Jeníčka otec zavedl do lesa pod záminkou těžby palivového dříví. Když otec určil Jeníčkovi rozsah požadované práce, vzal draka a mazal za svou mladou ženou.

Doma ovšem byla ještě Karkulka, a tak dostala za úkol dojít navštívit svou nemocnou babičku do vedlejší obce. Cesta k babičce vedla přes hustý černý les, kde již Jeníček připravoval dříví do krbových kamen pro nadcházející zimu. Otec předpokládal, že se dcera sama těžko z lesa vymotá. Vzhledem k tomu, že Karkulka byla poslušná, vzala piknikový košík, naložila do něj výslužku pro babičku (buchty a rum) a šla. Počasí bylo nevlídné, neboť byl, podzimní čas a Karkulka vyběhla pouze ve svých slabounkých šatičkách, neboť nic jiného neměla (po létě ze všeho vyrostla). Po strastiplné cestě lesem si prokřehlá Karkulka usedla k odpočinku pod hustým stromem. Kde se vzal, tu se vzal vlk. Unavenou Karkulku pozoroval a po chvíli se vyděšeného děvčete zeptal: „Je ti teplo, děvče?“ Karkulka si zahřívala mnutím ruce a povídala: „Je mi teplo, pejsku, je mi teplo“.

Vlka ovšem neošálila, neboť viděl, že slabé šatičky dívku moc nazahřejí a noc byla již na spadnutí. Několikrát takto dívku oslovil a ta byla tak vyčerpaná a prokřehlá, že z ní žádnou jinou odpověď nedostal. Po chvíli již zimou nemohla ani mluvit, a tak ji vlk naložil včetně výslužky pro babičku na svůj hřbet a pelášil s Karkulkou na zádech cestou necestou k chaloupce Karkulčiny babičky. Moc dobře věděl, kam toto děvče patří, neboť to byl místní vlk, který znal široko daleko obyvatele lesa a okolí.

Jak si vedl mezitím Jeníček? Ten připravil fůru dříví a hodlal najít svého otce, že půjde domů. Otce však nenašel, ale dostal se na paseku, kde se tyčila na kuří nožce perníková chaloupka. A vzhledem k tomu, že Jeníčkovi byla již také zima a otce ani cestu domů stále nenacházel, chtěl poprosit obyvatele domu o poskytnutí přístřeší na dnešní noc. Musel ovšem nejprve poprosit chaloupku, aby se otočila čelem k němu, tím probudil obyvatelek domu - Babu Jagu. Chaloupka se otočila, dveře se otevřely, ve dveřích se objevila dost nesympatická postava, která spustila provazový žebřík (jediný přístup do domu) a Jeníček se po něm vyšplhal do domu a poprosil o přístřeší a něco málo k sědku. Přesto, že se mu obyvateľka moc nezamlouvala, zůstal. Byl totiž tak unaven a vyčerpaný, že mu bylo všechno jedno, hlavně že mu není zima.

Mezitím k perníkové chaloupce dorazil vlk se svým nákladem, a tak došlo ke šťastnému shledání obou sourozenců. Mimochodem Baba Jaga ráda uvítala svého starého kamaráda vlka. Po dlouhé diskusi Baby Jagy, vlka a obou dětí došli po sdělení všech skutečností k jednoznačnému závěru. Chování macechy k dětem bude po zásluze odměněno. Děti se vyspí, Baba Jaga jim opatří nějaké teplé oblečení a budou pokračovat v cestě za babičkou, kde zůstanou. O pomstu se postarají Baba Jaga se svým kamarádem vlkem. A tak se taky stalo. Děti došly v pohodě k babičce, kde dále spokojeně žily a vyrostly z nich dospělí lidé. Vzhledem k tomu, že měly takové osklivé zkušenosti z dětství, stali se z nich velice milí človíčkové.

A jak dopadla zlá macecha?

Pro macechu si Baba Jaga připravila otrávené zlaté jablko, které jí lstí předal vlk. Byl Babou Jagou na přechodnou dobu převtělen do pěkného urostlého mládence s velmi příjemným vystupováním, který měl za úkol zlou macechu okouzlit. Když okouzlená pozapomněla na svého manžela, nabídl jí převlečený vlk zlaté jablko, po kterém ona chamtivá osoba hrábla a snědla ho. Rázem bylo po ní. A představte si, že se nenašel žádný princ, který by ji vysvobodil.

A jaký trest postihl otce?

Zůstal až do konce svého života sám se svým černým svědomím. A věřte, že není horší trest, než být na světě sám opuštěn a odříznut od všech svých nejbližších. Stydl se tak, že se ani nepokusil kontaktovat své děti.

Marian Valko, 1.G

Duše

Moje duše bezvládně pouští klauze.
Je mrtvá.
Co já s tím?
Doufám, že ji oživím.

-Dalin-

Kaviár

Na prostřeném stole pojíždíš kaviár.
Tváříš se u toho jak hrubián.
Co ti vadí?
Nepovíš.
Kaviár už nedojoš.

-Dalin-

Na rohu stál

Na rohu stál mladý kluk,
rostlý, statný jako buk.
Krásná tvář, modré oči,
každá po něm ihned skočí.
On už ale lásku měl,
na zrzky si potrpěl.
Říkali mu: „Co ti straší?“
Ale miloval ji, měl ji radši.

-Dalin-

Náš každodenní život je spojen s všestranným využitím techniky. Vozíme se do práce autem, pracujeme s počítačem. Nemá výjimkou, že děti už v útlém věku nesáhnou po hračkách, ale zapnou počítač a hrají na něm různé hry. Ani mobily nejsou doménou pouze dospělých. S pomocí vyspělé techniky se otevřel nový – virtuální svět. Technický pokrok je velmi rychlý, ale nepohlcuje nás příliš?

Technika a lidstvo

Je známo, že klasické hračky rozvíjí u dětí fantazii. Dá se to říci o počítačových hrách, kde už je všechno vytvořené plní se jen určitý „úkol“? Tím „úkolem“ často bývá zabít co nejvíce „nepřátele“. Neprobouzí to v dítěti spíše agresivitu? Existují i hry jiného charakteru, ale děti si bohužel oblíbily spíše ty brutální. Bohužel jsou i případy, kdy dítě zabilo svého kamaráda. Vysvětlilo to tím, že si „hráli“! Děti si vlastně přestávají uvědomovat, co ve skutečnosti znamená pojem zabít. Netyká se to jen počítačových her, ale také filmů v televizi. Jistě existuje hodně rodičů, kteří své děti usměrňují, ale i rodinný život se změnil. Nastala doba podnikání a mnozí dospělí na své děti nemají dostatek času. Co je lepší – popovídat si v kruhu nejbližších, v pohodě a bez nervozity, nebo si přečíst krátkou SMS a být vlastně opět sám se svými problémy? Krásná literatura bohužel zůstává zapomenuta a hlavně mladí lidé se neumí správně vyjadřovat. Čteme málo knih, tudíž se duchovně málo obohacujeme a jsme pohodlnější. Jsme spokojenější? Místo duchovního růstu toužíme po materiálním bohatství. Nedokážeme se tolik těšit z maličkostí. Jaké budou další generace? Nebudeme se jednou stydět za své děti či vnoučata?

Věřím však, že jsou mezi námi i tací, kteří ještě znají ty pravé hodnoty, které se nemění. Věřím v lásku a dobro. Vědí, že žádná technika nemůže nahradit dobrou knihu, skutečný západ slunce, čerstvou vůni lesa či opravdové přátelství.

S. Kolářová, 3.B

FAČKA POMŮCKY: 1 pádná pravice (levák může užít i ruku levou)
1 biceps (nejlépe vytrénovaný)
1 otravný žák, 0 svědků, 20 mg adrenalinu v krvi
notná dávka přesnosti, 51 odvahy

Nejprve je třeba připravit vhodné podmínky: Odchytíme zpravidla hodně drzého a poněkud drobnějšího žáka, nejlepší jest bafnout ho za flígr, a dopravíme ho do prostředí beze svědků a případných kibiců (vhodná je prázdná chodba, v případě přestávkových deliktů doporučujeme kabinet). Pak rychle překontrolujeme hladinu adrenalinu v naší krvi (nedostačuje-li aktuální stav, vzpomene na některé další žákovy delikty, nízký plat, školní jídelnu, bohatě poslouží i prošlých 40 let totality). Proměříme i hladinu vlastní odvahy. Je-li vše, jak má být,

započneme vlastní akci. Žáka uchopíme levou rukou za klopky a nataženou pravou rukou pootočíme kolem její svislé pohybové osy o cca 30 – 45 stupňů tak, aby dlaň směřovala k tváři dítěte (tomuto ději se říká náprah). Pak vedeme pohyb dlaní tak, aby kdesi na konci oblouku byla žáková tvář. Míření lze během máchnutí rukou ještě nepatrně vylepšit. Kontrolou nám postačí mohutné PLESK. Ozve-li se k tomuto charakteristický zvuk ještě KRUP, urazili jsme žákovu čelist a je třeba hledat dobrého advokáta. Dejte dobrý pozor, aby vám to žák nevrátil.

Důležité upozornění: Než odejdete ze třídy, je třeba ostatním žákům udělit práci. Chcete-li mít větší jistotu nad chováním opuštěných oveček, lze požádat volného kolegu o chvilkový záskok.

-Micka-

Proč přeběhlo kuře přes cestu?

- **Učitelka z mateřské školky:** Aby se dostalo na druhou stranu.
- **Platon:** Pro vyšší dobro.
- **Aristoteles:** Je přirozeností kuřat běhat po silnici.
- **Karel Marx:** Byla to historická nutnost.
- **Saddam Hussein:** Bylo to nevyprovokované povstání a my jsme byli v plném právu při odvetném úderu padesáti tunami nervového plynu.
- **Hippokrates:** Nedostatečná funkce slinivky břišní.
- **Martin Luther King, Jr.:** Představuji si svět, kde budou všechna kuřata moci přebíhat přes cestu, aniž by se jich kdokoliv ptal na důvod.
- **Mojžíš:** A Bůh sestoupil z nebes a řekl kuřeti: "Musíš překročit cestu," a kuře cestu překročilo a všichni se zaradovali.
- **Fox Mulder:** Viděli jste na vlastní oči, jak kuře přeběhlo cestu. Kolik kuřat ještě musí přeběhnout, abyste tomu uvěřili?
- **Bill Gates:** Právě jsme připravili pro trh novou verzi Chicken Office 2000 a ta bude nejen přebíhat přes cestu, ale i klást vejce, udržovat pořádek ve vašem zakládajícím systému a vést záznamy o vašich výdajích.
- **Darwin:** Kuřata byla v průběhu milionu let podrobena přirozenému výběru, takže jsou geneticky přizpůsobena k přebíhání přes cestu.
- **Einstein:** Zda kuře přeběhlo cestu nebo zda se cesta přesunula za kuře, záleží na tom, zda stojíte v čárkované nebo nečárkované soustavě.
- **Budha:** Ptáte-li se takto, popíráte svou vlastní kuřecí povahu.
- **Ernest Hemingway:** Umřít. V dešti.
- **Bill Clinton:** Já neměl, opakuji, já neměl žádný sexuální poměr s tímto kuřetem.
- **Miroslav Sládek:** Můžou za to Němci.
- **Miloš Zeman:** Minulá vláda všechno prohospodářila na obou stranách silnice.
- **Hostinský Palivec:** Aby pohnulo silnici.
- **Vladimír Mečiar:** Neublížil som, neublížil som.
- **Neil Armstrong:** Malý krok pro kuře, velký krok pro lidstvo.

-Micka-

Dvě poněkud upravené fotografie se vrací k maturitám v loňském školním roce.

Reimar III. část

Když se Reimar dozvěděl, že se má ihned vydat na cestu, stál s otevřenou pusou a díval se po tvářích těch, kteří ho zachránili před útokem artabanských jezdců. Reimarovi zachránci ho nabádali, aby se vydal na cestu, která má zachránit jeho a lidskou existenci. Reimarovi se v hlavě odehrávalo tolik věcí, že nevěděl, co si má myslet. „Reimare,“ řekl jeden ze zakuklenců, „pojď nesmíš ztrácet čas.“ „A... a co mám jako dělat? Sám tedy rozhodně nepojedu.“ Zakuklenec sundal kápi a řekl: „Sarn, jméno mé a já tě budu doprovázet

na tvých cestách.“ Reimar nevěděl, co říct, byl z toho úplně vystrašený. Z toho všeho, co se odehrávalo v posledních několika hodinách. Reimar pomalu zvedl hlavu a s pevným odhodláním řekl: „Pojedu tedy, ale musím se dozvědět, co se k sakru vlastně děje.“ Sarn řekl s úsměvem ve tváři: „Reimare, na všechno bude dost času, ale teď pojedeme, tvůj kůň, tvoje šaty jsou připravené. Běž a obleč se.“ Po nějaké chvíli stál Reimar u statného bělouše oblečený v kožené zbroji, vysoké boty a u pasu mu visela dýka, kterou dostal od Sarna. Když nasedl na koně, přišel Sarn a řekl Reimarovi: „Pojď, čeká nás dlouhá cesta.“ -GF-

Jak jsem lezla a nevylezla na Mt. Blanc. (pokr.)

Z francouzských záchranářů se nakonec vyklubali fajn kluci (mimořádně nádherný), kteří nám domluvili spaní i jídlo v nedaleké horolezecké chatě a ještě nám vysvětlili, jak se dostat do Chamonix. Ráno jsme skvěle posnídali a náš nejzkušenější, který již asi hodinu dalekohledem mapoval skalní masiv Midi, prohlásil, že cesta navrhovaná záchranáři je časově náročná, tudíž vylezeme přes skalní masiv na Midi k lanovce, což nám zabere maximálně dvě hodiny.

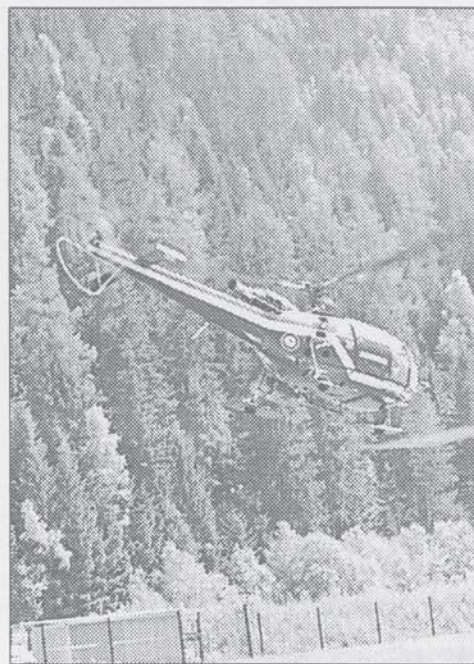
V 7.30 jsme vyrazili. Skála se drolila pod nohama a těžké krosny nás převažovaly na všechny strany. Jakmile jsme se vydrápali na nějaký hřebínek, hned jsme zas slaňovali do žlebů a tak stále dokola. Na skálu se nebylo možné spolehnout, protože byla velmi zvětralá a narušená. Každý krok byl balanc na špičkách, ale s obrovskou zátěží. Navíc od rána do skály pralo slunce a my jsme měli

jen pár loků vody. Po šesti hodinách hazardního tělocviku jsme totálně vyčerpaní narazili na sněhové pole. Okamžitě jsme na zbytku plynu uvařili čaj v kotlíku po gulášovce. Byl to ten nejlepší gulášový čaj na světě a plní sil a optimismu, protože vrchol už byl téměř na dosah, jsme se vydali vzhůru.

Za sněhovým polem pokračovala úzká římsa a na ní se skvělo lejno jako dům. Pro štěstí jsme si do něj všichni šlápli a po deseti minutách nám vůdce sdělil, že je to v pr..., protože už to nejde ani nahoru ani dolů.

Začali jsme řešit jak zavolat pomoc a hlavně jsme museli vymyslet nějaký důvod, proč ji potřebujeme. Nedostatečné vybavení se protřelým horalům zdálo být potupné.

Nakonec jsem si zavázala koleno, které stejně hrálo všemi barvami, šátkem a teď nastal úkol nejdůležitější, volání o pomoc.

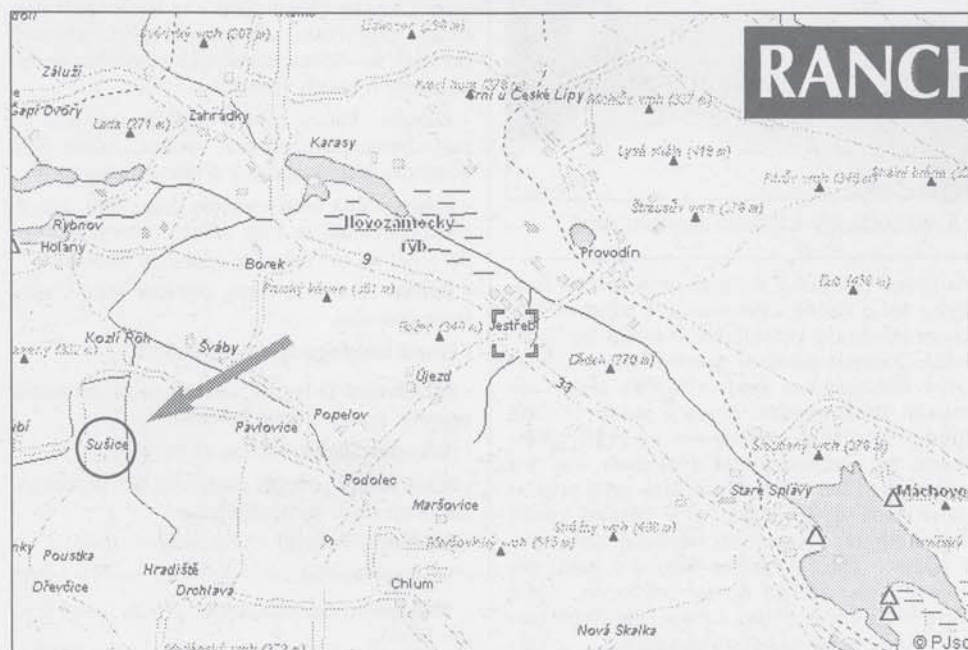
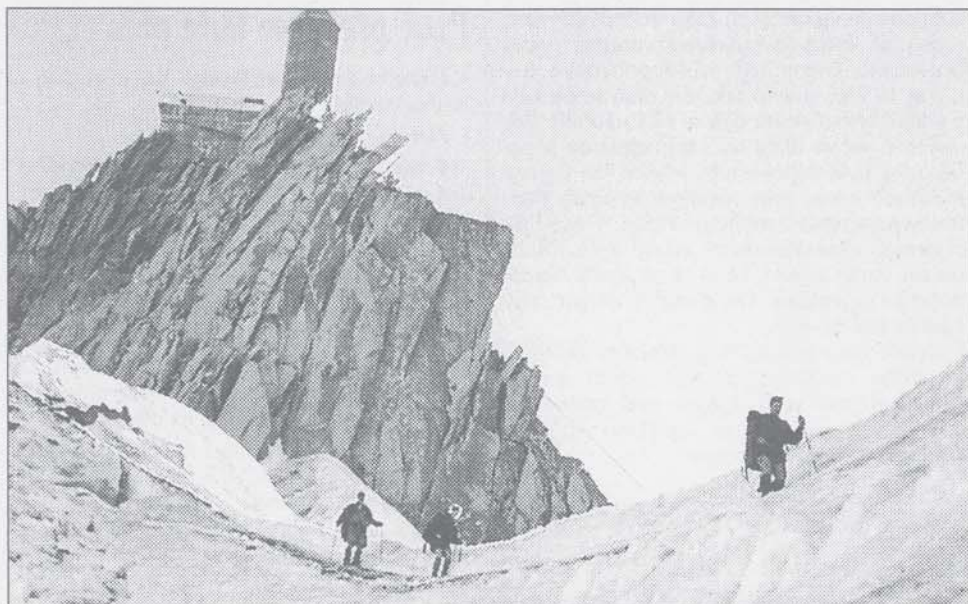

Celý den nás z plata dalekohledem sledovali záchranáři, ale zrovna se měnily hlídky. Kluci na ně zahulákali a během pěti minut se nad námi vznášel vrtulník.

Na laně se k nám spustil doktor ani se mě na nic neptal, za sedák mě přicvaknul k lanu a už jsem letěla. Na laně, které pomalu vytahovali nahoru. Nejsem žádný srab, ale nic horšího jsem nezažila. Dole na záchranné stanici mě samozřejmě z vrtulníku vykládali naši včerejší známí, smáli se, až se za břicho popadali, a že tam kluky nechají do rána. Ale dobře to dopadlo a ještě nás odvezli až k autu. Nakonec jsme si vyměnili adresy, celou akci jsme měli grátis a letos jim s radostí ukážeme pískovce v Českém ráji.

Doma si z nás všichni samozřejmě dělali legraci, ale ve skrytu duše nám závidí, protože nikdo z nich nezažil pocit akčního hrdiny.

- Dalin-st.

RANCH „B“

Vám
nabízí:
jízdu
na koni
a na
voze

pro jednotlivce i skupiny,
skijörding

- cena 100 Kč/hod.

vyjíždky v kočáře

- cena 500 Kč/hod.

telefon: 721 846 386

Kresba: V. Schinkmannová, 2.S

HISTORIE TETOVÁNÍ

Tetování je jeden z nejstarších a nejuniverzálnějších výrazů touhy zdobit sebe sama. Dosud nejstarší zjištěné tetování bylo objeveno na zmrzlém, 5300 let starém těle muže, který byl pohřben v italských Alpách (u hranic s Rakouskem). Měl na sobě padesát sedm tetování. Další nejstarší důkaz tetování je z Egypta. Je to tetování zachovalé, na pečlivě balzamovaném těle. Tato tetovaná „mumie“ ze čtvrtého tisíciletí př. n. l. je neprokazatelnou stopou, protože přibližně do roku 2600 př. n. l. nebylo balzamování dostatečně rozvinuto. Nicméně první nezvratné důkazy pochází právě z Egypta. Byla to výborně „konzervovaná“ mumie ženy AMUNET - kněžky bohyně Hathor v Thebach, asi 2160 - 1994 př. n. l. Tetování se skládalo z abstraktních vzorů, teček, linek rozmístěných libovolně po těle. Tady konkrétně na podbřišku, stejné linie pak na stehnech a pažích. V této době byl brán malý ohled na ty, kteří se tetováním zdobili.

Záznamy o tetování se dochovaly i ze starého Řecka. Značkování otroků tetováním zde bylo běžné. Tetování, podle historiků, však byli prý i muži z bohatých rodin (výjimky). Později bylo tetování znakem šlechty a statečnosti.

Tetování bylo praktikováno i na Středním a Blízkém východě - v Koránu se dokonce objevil jeho speciální zákaz.

Většina evropských kmenů (Britové, Galové, Gotové, Skotové) byla tetována. Je známé také tetování u římských legií a vojáků, gladiátorů. Kolem roku 325 n. l. bylo zavedeno křesťanství a císař Konstantin tetování zakázal. Za přežití tetování vděčíme síle lidské touhy být tetován. Když císař Konstantin v roce 325 n. l. zakázal tetování po celé Říši římské, nedal jenom souhlas k všeobecnému opovržení, ale také vytvořil precedens - mohl být následován dalšími zákonodárci. Proč přetrvávaly předsudky a oficiální zákazy? Proti tetování byly použity dva hlavní argumenty. Za prvé: Starý zákon tetování zakazuje - Mojžíš, kapitola 19, verš 28: „Nebudete svá těla zdobit pro mrtvé, ani si dělat jiná tetování.“ Za druhé: je tady víra. Jestliže souhlasíme s tvrzením Bible, že Bůh stvořil člověka k obrazu svému, potom každé „zohyzdění“ jeho výtvaru není pouze znetvoření práce Boha, ale také vlastní podoby Boha. Zajisté, proč by ti, kteří navrhli tento argument, nepřestávali s holením, používáním make-upu, nošením paruk a klenotů, střiháním a upravováním vlasů. Proč by se nesnažili zlepšit svůj vzhled, když ne pro Boha.

Henry Ferguson, autor knihy UMĚNÍ TETOVÁNÍ.

L. Štika, 2.S

V pátek 22. dubna se v Rock sklepu konala Punk Night s kapelkami Destroyself a Kohout plaší smrt.

Destroyself začali hrát asi kolem desáté hodiny, přesně to nevím, protože se mi zrovna ten den zastavily hodinky:). Hráli asi hodku a hráli hodně dobře. Po krátké pauze se na pódiu objevili Kohouti. Ti zahráli písničky, pro mě některé více známé a některé méně známé. Ty známější byly Nejchytřejší na zemi, Co všechno se stane, Tučňák, Ovečky, 1. máj.

Byla to hodně povedená noc. Kámoška mi říkala, že Kohouti mě úplně zničí a díkybohu to byla pravda:).

KOHOUT PLAŠÍ SMRT

Co všechno se stane

Jednou přijde čas, lidi budou hodný.
Nebudou se střílet, přestanou se prát.
Nebudou mít strach v noci po ulici chodit.
Myslím, že se můžu začít klidně smát.

REF: Protože nevěřím, tomu já nevěřím.
Jsou prostě věci, který nemůžou se stát.
Nevěřím, tomu já nevěřím.
Lidi jsou svině a to nemusím se bát.

Jednou přijde čas, budu si všichni věřit.
Přestanem se přetvařovat, nebudem si lhát.
Začneme každému stejným metrem měřit.
Myslím, že se můžu klidně začít smát.

REF: Protože nevěřím, tomu já nevěřím.
Jsou prostě věci, který nemůžou se stát.
Nevěřím, tomu já nevěřím.
Lidi jsou svině a to nemusím s bát.

Naivní představy o tom, jak funguje svět.
Tloukli nám do hlavy jako malejm
a zkoušej to i teď.
Pravda vždy vítězí a zlo utíká pryč.
Vždyť to jsou pohádky, nikdy nevěř
a hodně křič.

NEVĚŘIM, NEVĚŘIM, NEVĚŘIM

-Lincy-

Ve dnech 22. - 24. dubna 2005 se ve Střední polygrafické škole v Praze uskutečnila soutěž mladých grafiků, vyhlášená MŠMT ČR a Svazem polygrafických podnikatelů.

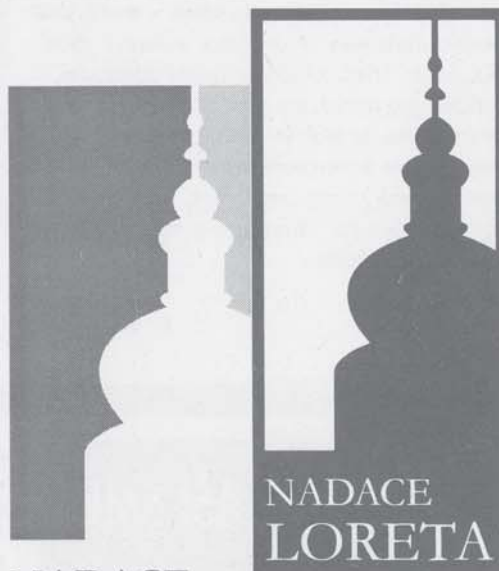
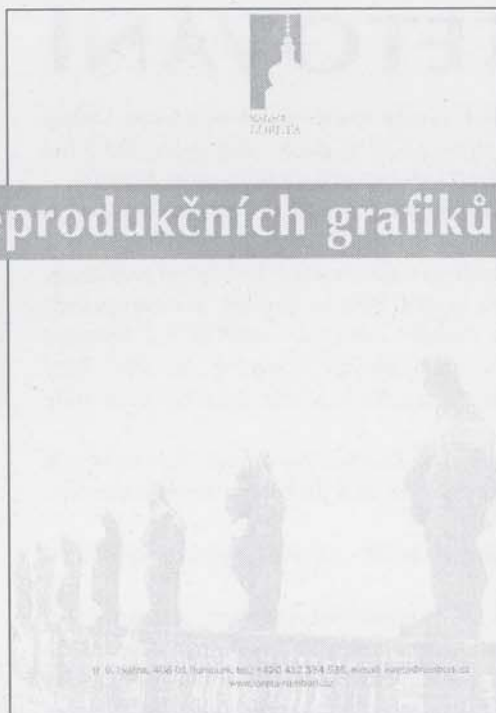
Soutěž mladých reprodukčních grafiků

Soutěž měla mezinárodní punc a zúčastnilo se jí jedenáct dvoučlenných družstev z následujících škol: Polygrafická škola Praha, Střední průmyslová škola grafická Praha, Střední odborná škola polygrafická Brno, Střední odborné učiliště polygrafické Olomouc, Střední odborná škola polygrafická Bratislava a Střední odborné učiliště polygrafické Rumburk. Naši školu reprezentovali studenti Ondřej Hořeňovský a Jan Kalábek pod vedením učitele odborného vyučování pana Martina Reina.

První den soutěže proběhla povinná disciplína, kdy soutěžící obdrželi zakázkový list, CD s texty a obrázky. V časovém limitu šesti hodin bylo úkolem zpracovat prospekt pro Národní divadlo tak, aby ho bylo možno vytisknout na ofsetovém stroji. Zde se naši studenti umístili na 5. místě.

Druhý den se soutěžilo ve volné disciplíně „Jednotný vizuální styl příspěvkové organizace nebo nadace“. Opět v časovém rozsahu šesti hodin bylo zadáním vytvoření navštívenky, dopisního papíru, plakátu a obálky pro zvolenou organizaci. V této části soutěže porota vyhodnotila práci našich studentů jako nejlepší a tak obsadili 1. místo.

Po oba dva dny hodnotila soutěž devítičlenná odborná porota složená z pěti technických porotců, která hodnotila úroveň zpracování v jednotlivých programech, zpracování textu a technickou úroveň zpracování PDF výstupu včetně nátisku, a čtyř kreativních porotců, jejichž úkolem bylo hodnotit výtvarné zpracování.

NADACE
LORETA

Soutěž byla velmi dobře organizována a stala se také zároveň společenskou událostí při setkání mladých grafiků z Čech, Moravy a Slovenska na společném večírku a bowlingu. Partnery soutěže byly AGFA, SOFTWARE AMOS, MAC SOURCE, HEWLETT PACARD, OKI.

Závěrem bych rád poděkoval Ondrovi a Honzovi za vzornou reprezentaci školy a poděkování patří také panu Martinu Reinovi za jejich přípravu a odborné vedení.

Ivo Šabata

Ukázky prací

Ve volné disciplíně při řešení „jednotného vizuálního stylu nadace“ si naši studenti zvolili rumburskou Loretu, která zároveň reprezentovala město, odkud náš vítězný tým pochází. Jak se s úkolem vyrovnali, posuďte z ukázek loga, dopisního papíru a navštívenky.

POLYGRAFICKÝ SLOVNÍK

Kalibrace je vzájemné přizpůsobení všech komponentů v systému - od skeneru přes monitor po výstupní jednotku. Pouze plně kalibrovaný systém zaručuje věrnost barev v celém pracovním cyklu.

Kaligrafie je písmářské umění - krasopis, kaligrafové vytvářeli písmo, jímž vyjadřovali dobový výtvarný styl i charakteristické kulturní vlivy.

Kapitálek je textilní, často barevná stužka lepená na horní a dolní okraj knižního bloku. Kapitálek zpevňuje a zdobí hřbet knihy.

Kapitálky jsou vezálky (písmena velké abecedy) ve velikosti střední výšky písma. Používají se jako písmo vyznačovací, působí vznešeným dojmem.

JOHANNES GUTENBERG Z MOHUČE

Klížení papíru se provádí pro zvyšování odolnosti papíru proti vnikání vzdušné vlhkosti a také proti vytrhávání při tisku. Dosahuje se přísadou klížídel během výroby papíru nebo dodatečnou povrchovou úpravou.

Knihařské plátno - patří k základním materiálům v dokončovacím zpracování. Vyrábí se z bavlněné příze, směsi syntetických vláken a příze nebo ze lnu a bavlny. Plátno je vystuženo vrstvou škrobu, který po zaschnutí brání proniknutí lepidla.

Knihtisk - vynález z roku 1440, přiznaný J. Gutenbergovi. Tento objev spočívá v tisku ze samostatných liter, odlévaných ze speciální slitiny. Charakteristická pro knihtisk je reliéfní tisková forma, kdy tiskové prvky přijímající barvu jsou vyvýšené nad prvky netisknouchými.

Kolorimetrie je způsob měření barev, kdy snímáme hodnoty pouze v oblastech, na které je lidské oko nejcitlivější (červená, zelená a modrá).

Korektura je oprava chyb, technických nedostatků a doplňků, vyznačených na otisku, nátisku nebo náhledovém archu. K vyznačování oprav slouží:

Korekturní znaménka - normalizované značky a zkratky pro vyznačování jazykových a technických chyb na otisku.

Kresebné verze - kresba písmových znaků odvozená z kresby základního písma, lišící se proporcemi i duktem.

Kurzíva - vyznačovací verze základního písma s kresbou skloněnou doprava. **Kuzíva je vyznačovací...**

Ivo Šabata

JAN NOVÁK
jedenatel

408 01 Rumburk, tř. 9. května
tel.: +420 412 334 536
e-mail: loreta@rumburk.cz
www.loreta-rumburk.cz

Poslední psychopatický den v Rumburku

Touto povídkou, která je výjimečně ze školního prostředí, uzavírám sadu svých povídek v BEZEVŠHO a doufám, že se vám líbily a snad i tato vás pobaví, což je mým hlavním cílem. Zároveň chci poděkovat všem lidem, kteří na ně reagují, protože to pro mě moc znamená. Je to jediný zbůsob, jak se umím opravdově vyjádřit, a proto věřte, že jsem nadšený, když slyším, že někoho má povídka složila na zem: o)

Zazvonil budík a mě vzbudil. Další horký červnový den začíná. Stiskem jsem vypnul nepříjemný zvuk budíku, otěl si potem orosené čelo a zvedl se ze svého brlohu. Nasnídal jsem se, hodil sváču do tašky a šel spolu s další bandou do školy. Tento den bych nazval „nejujetějším a nejpsychopatičtější“ v mém zatím osmnáctiletém životě. Odůvodnit to mohu snad jediné tím, že bylo opravdu horko a všem z něj nejspíš přeskočilo. Ondra, Honzík, Práša, Bramborák a výjimečně včas i já – Honzor, jsme šli do školy. Desetiletý Bramborák křičel, že chce „cigo“, Ondra s Honzíkem se prali a Práša do mě hustil, že chystají další ročník stezky „Severní stopou“. Před námi se „šoural“ kovboj Spálený, který sotva šel a opíral se o kolo. „Ten už tu dlouho nebude. Dávám mu rok, maximálně dva,“ pronesl Práša a já musím dodatečně podotknout, že měl dobrý odhad. Spálenýho jsme obešli a Bramboráka vyprovodili do školy v Dol. Křečanech. Protože jsem si s sebou sbalil tři bramboráky k svačině a vím, že je má Bramborák rád (proto má tu přezdívku), říkal jsem si, že mu jeden nabídnou. Už jsme stáli před dolnokřečanskou školou. V tuto chvíli byla poslední možnost, a tak jsem je vytáhnul z tašky a nabídl Bramborákovi. Jeho dětská očka se rozzářila, čapnul všechny tři bramboráky a „hafo moc“ mi děkoval. Byl tak šťastný, že nešlo říct, ať mi dva vrátí. Tak jsem mu aspoň popřál dobrou chuť a zapnul si batoh – dnes bez „sváči“. Když jsme přišli do školy, z mé 9.C se ozývaly libé rockové tóny. Zrovna máme pouze my kluci páteční „vyučovací“ dvouhodinovku s učitelem, jenž má přezdívku Psychouš. Tato přezdívka se k němu pádně hodí, jelikož kousky, které předvádí ve třídě, jsou někdy opravdu „ujetý“. Je to ale prima učitel, se kterým si nejvíc rozumíme, teda kromě jednoho arogantního moralisty, na němž si ale dokážeme dokonale smlsnout. Vešel jsem do otevřených dveří naší třídy a Psychouš sedící na katedře, svlečený do půlky těla s upoceným obličejem a chlupatým objemným pupkem, promluvil: „Nazdar Honzore!“ – „Nazdar Psychouši,“ slušně jsem odpověděl. Sotva jsem si dosedl, ozval se ze zadní lavice spolužák Jája: „Héj, Psychouši! Hulíš mařenu?“ – „To víš, že jo. Ty snad nákou máš?“ Jája vytáhl plnou plechovku sušené marihuany a řekl: „Rumburský modýlek, he he.“ Zatím co oba společ-

ně balili „špeka“, přišla chvíle našeho moralistického a přeslušného spolužáka Toma: „Sdílet místnost s lidmi, kteří mi ničtí sluch a ještě u toho dělají nelegální a přísně zakázané věci, to je pod mou úroveň a kromě toho, už bysme se měli začít učit.“ Psychouš zavřel dveře, zapálil si jointa a svým prochlastaným hlasem pronesl: „Chlapi, neučte se, život vás naučí.“ A v tom jsme se všichni rozesmáli, ale jediný, kdo se nesmál, byl moralista Tom, který se urazil, odešel a u toho prásknul dveřma. To jsme ještě nevěděli, jaký z toho bude průvih. Netrvalo dlouho a oba byli tak „zhuřlakaný“, že se smáli naprosto všemu. A nejen oni dva. Naše třída byla vysmátá třída. Ještě, že byla otevřená okna, jinak bysme se asi udusili. Za chvíli ale nastal osudový okamžik. Do třídy vešel moralista Tom společně s panem ředitelem, který promluvil na Psychouše: „Máš výpověď! A teď jdu zavolat policii!“ – „Cože?“ na to Psychouš, „policii - no to je nář. Jachachacha!“ Za necelou čtvrt hodinu přijela pro Psychouše policie, my mu ještě zamávali a šli na tělocvik, ale stejně jsme necvičili, poněvadž nám bylo horko. A tak jsme seděli ve stínu. Za chvíli přišel pan učitel na tělocvik František Pekař, který si vždy nechává od ostatních „dělat“ na hlavu. „To je hic, Franto, co? Konečně nemusíme nic dělat!“ řekl drze Šmoulík. „Neříkej mi jménem!“ – „Nebo co?“ Pekař se Šmoulíkovy mohutné postavy asi trochu bál a nesměle pokračoval v řeči: „Prosím vás, rozšířilo se to hlavně od vás, devátáků, že mě oslovujete Franto. Už i pan ředitel mi říkal, že se mu to nelíbí, že to častokrát sly-

chá na chodbě.“ – „Jóó, jasně, to bude dobrý Franto, neboj,“ hned na to Šmoulík a Pekař mu dal deset kliků, což jsme mu v tom vedru rozhodně nezáviděli. Když skončil tělocvik, šli jsme na poslední hodinu dějepisu s paní učitelkou Rafákovou, která má narozdíl od Pekaře autoritu. A proto mě velice překvapilo, když rozdo- váděný Drsoň vytrhnul ze svého sešitu dvoj- list a napsal na něj: RAFÁKOVÁ JE POTRAT BABY JAGY a „žvejku“ ho přilepil zvenčí na dveře třídy. „Rafajda“ za chvíli přišla dovnitř a rovnou spustila: „Jste v deváté třídě, takže já už nehodlám nic řešit. Pouze bych vám ráda sdělila, že jsem se narodila přirozenou cestou a moje matka není žádná pohádková postava.“ Tato Rafajdina věta dostala Drsoně pod lavici. A tak nezáživně dlouhá hodina dějepisu pokračovala dál. Já si pinkal na lavici s desetákem, který se točil jako vrtulka, a stejně jako ostatní nevnímali dějepisařku, která poté, co dopověděla látku, řekla: „Chcete se mě na něco ještě zeptat?“ A já na to zrudně: „Můžeme jít domů?“ A konečně zazvonilo. Šmoulík měl radost, že mu paní učitelka vrátila zabavenou hýkáci kachničku na spaní a šlo se domů.

„Snad to bude na polygrafce lepší než tady,“ vyprávěl jsem Práškově cestou domů. No a naše šílená racková banda se celým tropickým dnem propotila až do večera, kdy jsme se, jako každý jiný večer, zrudně brouzdali kolem rybníka Racku, na jehož ohřáté hladině se zhlížela zapadající tmavě- červená koule, z poloviny schovaná za kop- cema. Kdo nepozná tohle místo ani bandu, která si říká Džof, nikdy nepochopí, proč to mám tak rád.

-LES-

Osmisměrka

HESLO GURDYŠŮ naleznete, zda-li vylustíte tuto osmisměrku

SRANDA, BÝT, NEBÝT, DNES, ZEJTRA, POZEJTŘÍ, POPOZEJTŘÍ, PŘEDEVCÍREM, MĚSÍC, HORKÝŽI, DEN, BLÍZKO, DALEKO, SEN

P	O	P	O	Z	E	J	T	Ř	Í	S
M	E	R	Í	Č	V	E	D	Ě	Ř	P
D	M	S	Í	CH	D	U	S	M	T	I
A	Á	B	E	T	E	I	M	U	J	Ž
L	S	L	Í	N	N	M	E	S	E	Ý
E	C	Í	S	Ě	M	E	P	Ř	Z	K
K	B	Z	E	J	T	R	A	E	O	R
O	Ý	K	N	E	B	Ý	T	C	P	O
E	T	O	D	A	D	N	A	R	S	H

Vyrobil: -LES-

Prográmek na květen

ROZKROK	
Pá 29. 4.	NUKE EASTERN PLOT - (GER) 40,- (metal-hard cose)
	DR. FLEISCHMAN - (PL) (Jazzy cose)
	SHUT UP AND DANCE - (CZ) (fast lambada)
So 30. 4.	NIJAK + NEŘESTI 50,- Turné k 3. CD známé rumburské řekněme blues country - rockové kapely.
Pá 6. 5.	BENEDIKTA - (PRAHA + MĚLNÍK) 30,- Velmi nápaditá hudba s prvky jazzu, jemného rocku a ukrajinského folku.
Pá 13. 5.	LOMBEGO SURFERS - (ŠVÝCARSKO) 50,- (Bigbeat) + Host
Pá 20. 5.	NJOREK 60,- Křest alba NJOREK

MASTERS OF ROCK 2005
15. - 17. července
areál líčérky R. Jelínek - VIZOVICE

CHINASKI
DIVOKEJ BILL
ΣΔΛΥ

Nightwish

KDO SE PŘEDSTAVÍ NA MASTERS OF ROCK

Tuzemské kapely

- Tři Sestry
- Chinaski
- Wahnout
- Divokej Bill
- Kurtizány z 25 avenue
- Vypsaná fiXa
- Škvor
- Desmod (Sk)
- Southpaw
- Plexis
- Doctor PP
- Tleska?
- SPS
- NVÚ
- Brouci (Sk)
- Dark Gamballe
- Insania
- Silent Stream Of Godless Elegy

Zahraniční kapely

- Manowar (USA)
- Nightwish (Fin)
- Rhapsody (Ita)
- Sweet (GB)
- Die Happy (Ger)
- Hammerfall (Swe)
- Edguy (Ger)
- Subway To Sally (Ger)
- Rage (Ger)
- Waltari (Fin)
- KJU: (Ger)
- Uniklubi (Fin)
- Skareface (F)

SPONZOŘI A PARTNEŘI

prima
music

MP Graphic Agency CZ
"WORD LIFE"

R. JELÍNEK

PILSNER URQUELL

a mnoho dalších...

St 27. 4.	30,-
FRIVOLVOL - (FINSKO) (emo violence)	
RIVER FOR SALE - (VARNSDORF) (Hukot Indies)	
Pá 6. 5.	20,-
OLDIES PARTY	
Ne 8. 5.	50,-
EASPAMEASA - (IRSKO) (crust)	
DCOMPOSE - (NIZOZEMÍ) (Grind)	
So 28. 5.	80,-
MORRIOR - (PRAHA)	
TIXTIDE (Hard rock)	
SARCOM - (PRAHA) (Brutal Death)	
ROCK SKLEP	

PaPaGájŮV HLaSaTEL PUNKZVÁNK

Blíží se letní prázdniny a s nimi se blíží i letní festivaly. A na tři z nich bych vás chtěla pozvat. Již šestým rokem se bude v Žižňově v České Lípě konat REGGAE ETHNIC SESSION.

Ve dnech 1. - 3. 7. 2005 zde nastoupí kapely jako jsou: VOKOKOS, JAN TLESKAČ, STO ZVÍŘAT, POLEMIC, ŠVIHADLO a další.

Ve Svojšicích u Přelouče se bude 5. - 7. 8. 2005 konat XI. ročník punkového festivalu Antifest, na němž vystoupí zahraniční i české punkové kapely jako jsou N.V.Ú., HOUBA, SVOBODNÁ EVROPA (SK), DEADLINE (UK), MARKY RAMONE (USA) a další.

A ve stejný termín 5. - 6. 8. 2005 se bude konat 19. ročník festivalu Čtverec v Dolní Poustevně. Tady vystoupí kapely jako PSÍ VOJÁCI, PRAŽSKÝ VÝBĚR, NOVEMBER 2nd, VOLANT, ZOMBIE JOE (GER) a jiné.

Doufám, že si vyberete ten váš nejoblíbenější a dobře si to užijete. :-)